

နဂါး မွေးစားသမီး

အခန်း (၁)

နိုင်ဝင်းထွန်း

ကေသီတာသည် မုန့်ကြာစေ့အရွယ် လုံးထားသော ငါးဖယ်လုံးကလေးများကို ခပ်ပျစ်ပျစ် ဖျော်ထားသော ဂျုံမှုန့်ရည်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ထည့်သည်။ ။ မီးမျှင်းမျှင်းကလေးသာ ပေးထားသော ဂတ်စ်မီးဖိုပေါ်တွင် ရှိသော ဒယ်အိုးမှာ ဆီဥကလေးတွေ ဥနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဒယ်အိုးတွင် ကပ်နေသော ဆီဥကလေး သုံးလေးဥ အပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ။ ကေသီတာက ပြုံးပြီး ဂျုံမှုန့်နှင့် စိမ်ထားသော ငါးဖယ်လုံးကလေးများ ကို တစ်လုံးချင်း အသေချာထည့်သည်။ ။ အားလုံး ပြိုထည့်လိုက်လျှင် ပူးကပ်သွားမှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။ ။ ဒယ်အိုးထဲမှာ စီစီရီရီ ရှိနေသော ငါးဖယ်လုံးကလေးများကို ကြည့်ရင်း ကေသီတာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမိသည်။ ။

ကေသီတာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်လျှင် တအံ့တဩနှင့် ချောသည်ဟု မည်သူကမျှ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဒုတိယအကြိမ်တွေ့လျှင် ကေသီတာ လှုပ်ရှားပုံ၊ အလုပ်လုပ်ပုံ၊ နေပုံ ထိုင်ပုံတို့ ကို တွေ့ပြီး ယဉ်သားပဲဟု မှတ်ချက်ချလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

တတိယအကြိမ် ကေသီတာနှင့် အလုပ်တစ်ခုကို အတူများ လုပ်ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် ကေသီတာ၏ သွက်လက်တိကျပုံ၊ အလုပ်အပေါ်တွင် ဂရု

တစိုက်ရှိပုံ၊ စည်းစနစ်ကြီးပုံတို့ ကို မည်သူမျှ သတိမထားပဲ မနေနိုင်
အောင် ရှိကာ ကေသီတာသည် အရည်အချင်း ပြည့်ဝသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဆိုသည် ကို လူတိုင်း လက်ခံကြမှာ သေချာပါသည်။ ။

ယခုလည်း ကေသီတာသည် ထမင်းစားပွဲ တစ်ခုအတွက် ကိုယ်တိုင်
ချက်ပြုတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုထမင်းစားပွဲသည် ကေသီတာ့ ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးသော
ပွဲတစ်ပွဲလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုထမင်းစားပွဲသည် ကေသီတာနှင့် နိုင်ဝင်းထွန်းဆိုသော လူနှစ်
ယောက် လက်ထပ်ရန်အတွက် ရည်စူးကာ စေ့စပ်ရန် ရက်ရွေးကြမည့်
ပွဲဖြစ်ပြီး စေ့စပ်ရက်ရွေးပြီးလျှင် နှစ်မိသားစု ထမင်းလက်ဆံ စားကြမ
ည် ဖြစ်သည်။ ။

ယနေ့ ထမင်းစားပွဲကို ကျောင်းသားတစ်ယောက် အမြင်နှင့် ကြည့်မ
ည်ဆိုလျှင် ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲနှင့် တူပြီး၊ တရားဝင်
စေ့စပ်သောနေ့မှာ ဒုတိယ အစမ်းစာမေးပွဲနှင့် တူသည်။ ။ လက်ထပ်သ
ည့် နေ့ကတော့ နောက်ဆုံး အတန်းတင် စာမေးပွဲကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ။

ယခု ကေသီတာသည် သူ့ပထမ အစမ်းစာမေးပွဲကို ကောင်းမွန်စွာ
ဖြေဆိုနိုင်ပြီဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ပါသည်။ ။ ထိုလူနှင့် လက်ထပ်ရရေး
အတွက် အစားအသောက်များကို ကောင်းမွန်အောင်
ပြင်ဆင်နေခြင်းမျိုး မဟုတ်ပဲ၊ သူ့ဝါသနာအရရော မေမေကြီး၏ သွန်သ
င်ဆုံးမမှုကြောင့်ရော ကေသီတာသည် စားစရာများကို အကောင်းဆုံးဖြ
စ်အောင် ပြင်ဆင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"စနေနေ့ကို မမြဲနွယ်တို့ မိသားစုတွေ အိမ်ကို ထမင်းစား လာကြလိ
မ့်မယ်၊ မောင်နိုင်ဝင်းထွန်းလဲ ပါလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ထမင်းစားပွဲဟာ စေ့

စပ်မယ့်နေ့ကို ရွေးတာဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ ဒီတော့ တို့ စားမယ့် ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို သမီးကြီး ကေသီတာကပဲ ချက်ရမယ်"

"ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့ လည်း . . . မေမေကလဲ"

သမီးငယ် မူယာမောင်က တအံ့တဩ မေးသည် ။

"ငါ့သမီးဟာ အိမ်ထောင်မှု ဘယ်လောက် နိုင်နင်းတယ်၊ မီးဖိုချောင်ကို ဘယ်လို အုပ်စိုးနိုင်တယ်ဆိုတာ သိအောင်ပေါ့"

"ဒါဆို အောင်တို့ ကတော့ ဇိမ်ကလေးနဲ့ နှပ်ပြီး လျှာသွေးထားဖို့ ပဲလိုတာပေါ့၊ မကေလက်ရာဆို ပြီးပြီ"

သမီးလတ်ဖြစ်သူ ခင်မေအောင်က လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်း ပြောသည် ။ ခင်မေအောင်သည် သူတို့ တစ်အိမ်လုံးတွင် အကောင်းအကြိုက်ဆုံးသူ ဖြစ်သည် ။

"ဒါမျိုးတော့ ဘယ်ရမလဲ သမီးတို့ ရဲ့ . . . သမီးရဲ့ ဘေးက ဝေယျာဝစ္စတွေကိုတော့ ဝိုင်းကူရမှာ ပေါ့၊ ချက်ဖို့ တာဝန်ကိုသာ သမီးကြီးကို ပေးတာ"

ဒေါ်ထက်မေအောင် စကားဆုံးတော့ အောင်နှင့်မောင်သည် ပါးစပ်ကြီးတွေ ပြ၍ သွားသည် ။

"ရပါတယ် မေမေကြီး၊ ဧည့်သည် က လေးယောက်၊ သမီးတို့ က လေးယောက် ရှစ်ယောက်စာကတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရပါတယ်၊ သမီးစီစဉ်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကို သမီးနိုင်ပါတယ် မေမေကြီး"

"သမီးက ဘာဟင်းတွေ စီစဉ်ထားလို့ လဲ"

"ကြက်သားအဆာသွပ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အာလူးကတ်တလိပ် မေမေ၊

ပြီးတော့ ဝက်စတူး၊ ဝက်နံရိုးကို စပ်စပ်ကလေး ပေါင်းထားတယ်၊ ပြီးတော့ မလေးရှားဟင်းချို၊ ကြက်တစ်ခြမ်းကို ရှိလုပ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ အခုချက်နေတဲ့ ဂျုံကပ် ငါးဖယ်အုန်းနို့စမ်း မေမေကြီး"

"အမယ်လေး၊ . . . မိရွှေကေသီမရဲ့ ၊ ဒီလောက်ဟင်းတွေကို ညည်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် ချက်နိုင်မှာ တဲ့ တုန်း"

"ရပါတယ်၊ မေမေကြီး၊ ကြုံပြီး စီစဉ်စရာ ရှိတာတွေကို သမီး ညကတည်းက စီစဉ်ထားမှာ ပါ၊ မနက်လင်းတော့ တစ်ခုစီ ကောက်ချက်သွားရုံပါပဲ၊ အပန်းမကြီးပါဘူး မေမေကြီးရဲ့ "

"မလိုချင်ဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက် ဝင်ကို ကူညီရမယ်"

"ရပါတယ် မေမေကြီးရယ်၊ ညီမလေးတွေလည်း တစ်အိမ်လုံး ရှင်းရလင်းရနှင့် ပင်ပန်းရောပေါ့ နားကြပါစေ"

ဒေါ်ထက်မေအောင် သက်ပြင်းကိုချသည် ။ ဒီကေသီမနှင့်တော့ မလွယ် . . .

"မေမေကလည်း . . . မမကေက သူ့လက်ရာစစ်စစ်ကို အစွမ်းပြချင်နေတာ၊ သမီးတို့ ဝင်ပါတော့ ရှုပ်သလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား မောင်ရာ . . . "

ခင်မေအောင်က မူယာမောင်ကို ပြုံးဖြဖြအမူအယာနှင့် ပြောသည် ။ မူယာမောင်ကလည်း ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက် ညှိတ်ပစ်လိုက်၏။

"သမီးတို့ အဲလိုစကားမျိုးပြောတာ မေမေမကြိုက်ဘူး၊ နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ ၊ ကဲ . . ကေသီ၊ သမီးက ခင်လွင်ရီကိုတော့ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းဖို့ အတွက် ခေါ်ထားရမယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးစကားပဲ . . . ခ

င်ရီလွင် . . . "

"ဟုတ်ကဲ့ . . မေမေကြီး"

"ကြားတယ်နော်၊ အိမ်ရှေ့က ကိစ္စတွေကို သမီးခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်တော့၊ သမီးက ကေသီအနားမှာ ပဲ ရှိရမယ် . . . ဒါပဲ"

ထိုနေ့ညက မေမေကြီး၏ မှတ်ချက်အတိုင်းပင် . . . ဒီနေ့မနက်မှာ ခင်ရီလွင်နှင့် ကေသီတာတို့ နှစ်ယောက်သာ မီးဖိုချောင်မှာ ရှိနေသည်။ ခင်ရီလွင်မှာ ဆယ်နှစ်နှစ်သမီး အရွယ်ကတည်းက ဒေါ်ထက်မေအောင်တို့ အိမ်တွင် အိမ်ဖော်အဖြစ် ခေါ်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ခင်ရီလွင်၏ အဖေနှင့် အမေ ကွဲသွားကြပြီး ခင်ရီလွင်က အဖွားဖြစ်သူနှင့် နေရသည်။ သူမ ၁၀ နှစ် သမီးအရွယ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီး ဒုတိယယောက်ျားမှာ လည်း အမြဲမူးနေသူ ဖြစ်သဖြင့် မနေဝံ့ဘဲ အဖွားနှင့် အတူပင် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နေထိုင်စဉ် အခြေအနေတွင် ဒေါ်ထက်မေအောင်နှင့် တွေ့၍ အိမ်ဖော်အဖြစ် အဖွားဖြစ်သူက ကြည်ဖြူစွာ ထည့်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ထက်မေအောင်၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်ရီလွင်သည် ဘဝနာခဲ့သူ မိန်းကလေးဖြစ်သည့်အလျောက် ငယ်ရွယ်သော်လည်း အသိတရားရှိသည်။ အလုပ်အကိုင် ကျိုးနွံသည်။ ဒေါ်ထက်မေအောင် ဆုံးမသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာသည် ရိုးသားကြိုးစားသူများကို တမင်တကာပင် ရွေးရွေးပြီး အပြစ်ပေးလေ့ ရှိသလားမသိ။ ဒေါ်ထက်မေအောင်၏ အိမ်သို့ ခင်ရီလွင် ရောက် လာပြီး လေးလကျော်တွင် အဖွားဖြစ်သူ ဆုံးသည်

။

ထို့ကြောင့်ပင် ခင်ရီလွင်၏ ဘဝသည် ဒေါ်မေထက်အောင်၏ ဘဝနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သွားပြီး ဒေါ်မေထက်အောင်၏ သမီးတစ်ယောက်

က် ဖြစ် လာလေသည် ။ ဒေါ်မေထက်အောင်သည် ခင်ရီလွင်ကို သမီး
တွေကျွေးသလို ကျွေးသည် ။ သမီးတွေကို ဆူသလို ဆူသည် ။ ပြီးတော့
သမီးတွေကို ဆင်သလို ဆင်သည် ။ သို့သော် ခင်ရီလွင်သည် သူ့ကိုယ်သူ
အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လိုသာ နေသည် ။

"ငါးဖယ်လုံးကလေးတွေ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ကပ်မသွားအောင် အသာ
လေး ဖယ်ဖယ်ပေးနော် ရီရီ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး"

ခင်ရီလွင်က ပြောရင်း မျက်နှာကလေးက စပ်ဖြူကလေး ဖြစ်နေ
သဖြင့် ကေသီတာ စိတ်တိုသွားသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ စပ်ဖြူ ဖြစ်ရတာလဲ ရီရီ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမကြီး၊ မမကြီး ဂရုစိုက်တာကို သဘောကျ
လို့ ပါ"

"နင့်စကားက ဘယ်အဓိပ္ပာယ်က လာတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်နော်၊
ရီရီ၊ ငါက အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပြီဆိုရင် ကောင်းမှ ကြိုက်တယ်၊ သူတို့ ကို
မှ အထူးတလည် ဂရုစိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်သူ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြ
စ် ငါဂရုစိုက်နေကျ မဟုတ်ဘူး လား"

"အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့ မမကြီးရယ်၊ ရီရီအမှားပဲ
ထားလိုက်ပါ၊ ဒီမှာ ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေ မီးအုံထားတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ဟယ်. . . ကံကောင်းလို့ ပါလား . . . ရီရီရယ် . . . ငါမေ့နေတာ ကြ
ည့်စမ်း၊ ပုစွန်ထုပ်သုတ်မလို့ ဟေ့၊ ငါအခွံနီရုံပဲ မီးအုံထားတာ၊ အဲဒီအခွံ
ကို ခွာ၊ ပြီးရင် ကြက်သွန်နီ ဥကြီး ၃ လုံးလောက်နွှာ၊ ပူစီနံကို နုတ်နုတ်
လေး စင်းထား၊ ဒီငါးဖယ် နို့စမ်းရော၊ ပုစွန်သုပ်ရောက စားခါနီးမှ လုပ်

ရတာမို့ တော်ပါသေးရဲ့ . . "

ကေသီတာနှင့် ရီရီပြောနေသော စကားတွေကို ဒေါ်မေထက်အောင် ကြားပါသည်။ ။ ထိုစကားတွေက ဒေါ်မေထက်အောင်၏ နှလုံးသားကို ပီတိဖုံးစေသည်။ ။ ကေသီတာတွင် ရှိသော အရည်ချင်းကောင်း မှန်သမျှသည် ဒေါ်မေထက်အောင်၏ ဂုဏ်ပုဒ်များ သာ ဖြစ်သည်။ ။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် . . . ကေသီတာသည် သူ့သမီးရင်း မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"မောင် . . နင် မကေနဲ့ အဲဒီလူကြီးကို သဘောတူလား"

"မတူတော့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာ မို့လို့ လဲ၊ မေမေက စီစဉ်ပြီးနေပြီ၊ မေမေ့စကားဆို မကေကရော ဘယ်တုန်းက ငြင်းဖူးလို့ လဲ . . ကဲ"

ခင်မေအောင်က ပန်းခြံထဲက သစ်ရွက်နုလေး တစ်ခုကိုခူးပြီး လက်သီးဆုပ်လေးပေါ်တင်ကာ ညာလက်ဖဝါးဖြင့် အားရပါးရ "ဖြောင်း" ခနဲ နေအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နှုတ်ဖျားကလေးစူရင်း "မမိုက်ဘူးကွာ" ဟု ရေရွတ်သည်။ ။

"ဦးနိုင်ဝင်းထွန်းကတော့ သဘောထား ပြည့်ပုံရပါတယ်၊ သူ့မျက်နှာမှာ မာန်မာနအရိပ်တို့ ၊ ကောက်ကျစ်ရက်စက်မယ့် စိတ်ထားတို့ ရှိပုံမရပါဘူး"

"ငါက အဲဒီလူကြီးကို မကျေနပ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလူကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် မကေက သူတို့ အိမ်ကို လိုက်သွားရမှာ . . . အဲဒါကိုပြောတာ . . "

ခင်မေအောင်၏ စကားကြောင့် မူယာမောင်လည်း အသံတိတ်သွားသည်။ ။

ကေသီတာသည် သူတို့ ၏ အစ်မရင်းမဟုတ်၊ သွေးသားလည်း မတော်စပ်သော်လည်း သူတို့ ကို အမြဲသည်းခံသော၊ သူတို့ အလိုကို အမြဲ ဖြည့်ဆည်းပေးသော၊ သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက်ဆိုလျှင် ဘယ်အရာကိုဖြစ်စေ ဘယ်တော့မှ နောက်မတွန့်သော ကေသီတာကို အစ်မအရင်းလို သူတို့ ချစ်ကြသည်။ ။

ခုတော့ ကေသီတာသည် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်။

သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ဆိုသည့် စကားအတိုင်း သူ့ခင်ပွန်းနောက် ကို လိုက်ရတော့မည်။

"ငါ့စိတ်ထင်တော့ မကေက အဲဒီလူကြီးကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ"

"အေး . . မောင်လည်း အဲလိုထင်တာပဲ မေမေကြီးကြောင့်သာ မကေ ခေါင်းငြိမ့်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ မေမေကလည်း ဘာဖြစ်လို့ များ မကေကို ယောက်ျားပေးစားရတာလဲ မသိဘူး"

မောင်က အရှုံးပေးလိုက်ရသော စိတ်ညစ်သံလေးဖြင့် ပြောသည်။ ။

"မကေကို မေမေပြောတဲ့ နေ့က ငါအခန်းထဲကနေ ကြားရတာက မေမေ့ကို မကေက သူ့အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေလို့ မရဘူးလားလို့ မေးတယ်မောင်ရ၊ မေမေက မကေကို ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပြီတဲ့ ၊ ပညာလည်း စုံပြီတဲ့ ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကိုယ်တိုင် လျှောက်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ အရည်ချင်းလည်း ရှိပြီဆိုတော့ တစ်ကယ့်ဘဝ သစ်ကို ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ် တည်ဆောက်တော့လို့ ပြောတော့ မကေက ငိုပြီး မေမေ့ကို ကန်တော့တာမောင်ရဲ့ "

"အဲဒါကို မောင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စောစောစီးစီးက မပြောတာလဲ"

"အောင်မာ . . ပြောတော့ရော၊ မောင်က ဘာတတ်နိုင်မှာ မို့လို့ လဲ"

"မေမေ့ကို ပူဆာမှာ ပေါ့ကွ"

"ရလိမ့်မယ် . . အားကြီးကြီး . . ၊ ကဲ တို့ တွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေလည်း ကိစ္စက သူတို့ ဘာသာ ပြီးသွားမှာ ပဲ၊ ဧည့်ခန်းမှာ ပန်းထိုးဖို့ နှင်းဆီ ကောင်းကောင်း သာ ရှာတော့ . . . "

ကေသီတာသည် အချို့ပွဲကို ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု စိတ်ကို ခုံးခုံးချနိုင်တော့မှ ပင် သူ့အခန်းထဲသို့ ခဏ ဝင်ပြီး လှဲသည် ။ မနက်ငါးနာရီကတည်းက ထပြီး ချက်ရပြုတ်နေရသော သူမသည် နုံးနေတာ မဟုတ်သည့်တိုင် လန်းဆန်းခြင်းတော့ သိပ် မရှိ။

ပြီးတော့ . . ဒီနေ့ ထမင်းစားပွဲ အကြောင်းကိုလည်း သူတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားချင်ပါသေးသည် ။

"အချစ်" ဆိုသော စကားလုံးကို သူ သေသေချာချာ နားမလည်ခဲ့ဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာသည် ။ ကျောင်းတက်တုန်းက ရည်းစားတွေ သုံးလေးယောက် ထားခဲ့ဖူးသော သူ့သူငယ်ချင်း နုနုဝင်းကတော့ "အချစ်" ဆိုတာ ခံစားမှုပေါ့ဟာ၊ ကိုယ်က သူ့အကြောင်းကို အမြဲ စဉ်းစားနေချင်တာရယ်၊ သူနှင့်တွေ့ရင် ပျော်ရွှင်တာရယ်၊ သူက ယုယတဲ့ အခါ ကျေနပ်တာရယ် . . . အဲဒါ "အချစ်ပေါ့" တဲ့ . . ။

ဒီစကားအတိုင်းသာ အမှန်ဆိုလျှင် သူနှင့် ဦးနိုင်ဝင်းထွန်းတို့ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာ သေချာသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံးလည်း ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည် ။ နိုင်ဝင်းထွန်းသည် သူ့ထက် အသက်လေးနှစ် ကြီးသဖြင့် ရိုသေစွာ သူဆက်ဆံခဲ့သည် မှ တပါး အခြားသော စိတ်ခံစားမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ ကိုယ့်ဘက်က အနေအထိုင် မမှားအောင် ဂရုတစိုက် နေခဲ့တာတောင်မှ လွန်ခဲ့သည့် လတုန်းက ဦးနိုင်ဝင်း

ထွန်းနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ်လာလည်သည့်နေ့တွင်
မေမေကြီးက အပြင်သွားခိုက်နှင့် ကြုံ၍ သူမကိုယ်တိုင် ဧည့်ခံရသည်။ ။

လက်ဖက်သုပ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံရင်း "ကျောင်းပြီးသွားရင်
ဘာလုပ်မလဲ" ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ကလေးအောက်မှာ စကားပြောဖြစ်ကြ
သည်။ ။

"ကျွန်မကတော့ အစိုးရအလုပ် လုပ်ဖို့ ထက် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကိုပဲ
လုပ်ချင်တယ်။ အစိုးရအလုပ်က တိုးဖို့ မလွယ်တာရယ်၊ ရရင်လဲ
နယ်သွားရမှာ ဘာညာနဲ့ ဆိုတော့ . . အိမ်မှာ မေမေကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေး
အခြေနေက ကျွန်မရှိမှ ဖြစ်မှာ . . ."

"မကေသီတာရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေသန်းလေးက တစ်ချောင်းအပိုပါပြီး
ပူးနေတယ်နော်"

"ရှင်. . ."

ဦးနိုင်ဝင်းထွန်းနှင့် အတူပါလာသော သူငယ်ချင်း၏ စကားကြောင့်
သူမမျက်နှာပေါ်ကို မိုးကြိုးပစ်ချတာ ခံလိုက်ရသလို သူမ အကြီးအကျ
ယ် တုန်လှုပ်ရှက်ရွံ့သွားခဲ့သည်။ ။ ဘယ်လောက်ထိ ရှက်သွားလဲဆိုလျှင်
သူမ မြင်နေရသော အရာဝတ္ထုတွေအားလုံး အပြာရောင်တွေချည်း ဖြစ်
သွားသည် အထိ ရှက်သွားခဲ့သည်။ ။

ဦးနိုင်ဝင်းထွန်း၏ သူငယ်ချင်းပြောတာ မှန်ပါသည်။ ။

သူမ၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တွင် ခြေပူးကလေးပါသည်။ ။
ခြေသန်းကလေးနှစ်ခုက ပူးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ခြေချောင်းအနေနှင့် ငါး
ချောင်း ရှိသော်လည်း ခြေသည်းကတော့ ခြောက်ခုရှိသည်။ ။ ထိုခြေပူးက
လေး ပါနေခြင်းကို သူမငယ်စဉ်ကတည်းက အရမ်းရှက်ခဲ့သည်။ ။

အပျိုဖော်ဝင်တော့ ထိုခြေပူးကလေးကို မည်သူမျှ မတွေ့မမြင်အောင် အသေချာ ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ။

တချို့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများ တွေ့ဆိုလျှင် သူမနှင့် ခင်ပြီး ဝေးသွားကြ၊ မတွေ့ကြရသည့်အထိ သူမမှာ ဒီခြေပူးကလေး ရှိနေသည် ဆိုတာ သိမသွားသူတွေ တော်တော်များ ပါသည်။ ။

ကေသီတာ ရှက်သွားကြောင်းကို နိုင်ဝင်းထွန်းက ရိပ်မိသွားသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်းကကွာ . . ခက်တော့တာပဲ . . မင်းကွာ . . ."

နိုင်ဝင်းထွန်းမှာ ကေသီတာ ရှက်သွားတာကိုလဲ အားနာ၊ သူ့သူငယ်ချင်း နှုတ်မဆင်ခြင်တာကိုလည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဘယ်လိုမျက်နှာထားပြီး ဘယ်လိုစကားပြောရမယ်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ငါလဲ ခုမှ တွေ့တော့ အမှတ်တမဲ့ ပြောမိတာပါကွာ . ."

"မင်းကွာ . . ခက်တာပဲ . . မင်းကွာ . . ၊ မကေသီတာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ ဒီကောင်က ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့စိတ်ထဲရှိရာ ပြောတဲ့ကောင်ပါ"

သူမကတော့ ငိုချင်တာပဲ သိသည်။ ။

သူ့မှာ ဒီလို ခြေသန်းလေး ပူးနေတာကို လူသိမှာ အင်မတန် ကြောက်လည်း ကြောက် ရှက်လည်း ရှက်တတ်သူမို့ တည့်တည့်ကြီး အပြောခံလိုက်ရသောအခါ ငိုချင်ခြင်းကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။ ။

ဧည့်ခန်းမှာ သုံးယောက်ထိုင်နေကြသော်လည်း ပြောရမည့် စကားက မရှိတော့သလို ဖြစ်နေသည်။ ။ တစ်စက္ကန့်ခြင်း တစ်စက္ကန့်ခြင်း အသက်ရှူကြပ်သထက် ကြပ်၍ လာနေ၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လ

ည်း မျက်ဝန်းချင်း မဆုံအောင် ကြိုးစားနေရကာ ပင်ပန်းလွန်းသည် နှင့် နိုင်ငံထွန်းကပင် ပြန်ဖို့ ကိစ္စကို နှုတ်ဆက်ရသည်။ ။

"မကေသီတာ . . ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ကိစ္စတစ်ခုလည်း သွားစရာရှိလို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

"အန်တီထက်လာရင်သာ ကျွန်တော် လာလည်သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

အဲဒီတုန်းက ရှက်ခဲ့ရတာတွေကို အခုပြန်တွေးတော့လည်း အခုထိ ရှက်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ သူမနှင့် နိုင်ငံထွန်းတို့ နောင်တွေ့ကြသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး ညှိထားကြသကဲ့သို့ ထိုကိစ္စကို ပြန်မပြောဖြစ်တော့ချေ။

သူမနှင့် ကိုနိုင်တို့ တွေ့ကြရသည် မှာ လည်း အကြိမ်အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိပါသည်။ ။ ထိုစဉ်က အခုလို စေ့စပ်မည်၊ လက်ထပ်ရမည် ဆိုတာတွေ နှစ်ဦးစလုံးက မသိသေးသဖြင့် ရိုးရိုးတွေ့ ရိုးရိုးစကားပြောရုံသာ ရှိသည်။ ။ ဒီလို စကားပြောကြည့်တော့မှ နိုင်ငံထွန်းဆိုသော ကိုနိုင်သည်တော်တော်ရှက်တတ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းကို သူ့ဘက်က မကျိန်းသေလျှင် ဘယ်တော့မှ တာဝန်ရမ်းယူတတ်သူ မဟုတ်မှန်း သိရသည်။ ။

သူမက ပထမအကြိမ်တွေမှာ စကားပြောသည့်အခါ "ဦးနိုင်ငံထွန်း" ဟု ခေါ်သော်လည်း စကားပြောကြရင်းနှင့် နိုင်ငံထွန်းက သူ့ကိုယ်သူ "ကိုနိုင်ကလေ. . " "ကိုနိုင်က" ဟူသော အသုံးနှုန်းကို သုံးသဖြင့် ကေသီတာကလည်း "ကိုနိုင်" ဟု ခေါ်ဖြစ်သွားသည်။ ။

သူမနှင့် ကိုနိုင်သည် အပြင်မှာ တွေ့တာ မရှိသလောက်ပင်။ ကိုနိုင်အိမ်လာလည်လျှင် ဧည့်ခန်းမှာ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ပန်းခြံထဲမှာ ခြံထဲက မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာ စသဖြင့်သာ တွေ့ကြလေ့ရှိသည် ။ ကိုနိုင်ပုံစံသည် ခေတ်ဆန်ပြီး အဝတ်စား၊ အနေထိုင်၊ အပြောဆိုတို့ဖြင့် ရင်ခုန်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ယောက်ျားလေးမျိုး မဟုတ်ပါ။

ကိုနိုင်သည် လှိုင်းတွန့်ပါသော ဆံပင်ကို ဘေးခွဲခွဲ၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထားတတ်ပြီး အင်္ကျီကို ကြယ်သီးအပြည့်တပ်ကာ အမြဲတမ်း ပုဆိုးဝတ်ထားတတ်သူ ဖြစ်ပါသည် ။ ကိုနိုင်သည် အသားအရေ လှသူဖြစ်ပြီး စကားပြောလျှင် လေသံက အားနာသံအလိုလို ပါနေတတ်သည် ။ ကိုနိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒီနေ့ခေတ်၏ ဒီဇိုင်းအပြင်ဆင်ကို လုံးဝ တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကိုနိုင်နှင့် သူမ တစ်ကြိမ်တည်းသာ အပြင်သို့ အတူသွားခဲ့ကြဖူးသည် ။ ထိုတစ်ကြိမ်မှာ မေမေကြီးက ထိန်သားဖြင့် ထုထားသော ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် ဝယ်ယူရန် သူမကို လွှတ်ခြင်းဖြစ်သည် ။

သူမသွားရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မျှော်လင့်မထားပါပဲ ကိုနိုင်က အိမ်သို့ အလည်ပတ် ရောက်လာသည် ။

"အတော်ပဲ မောင်နိုင်ရေ . . မင်းအမေအတွက် ဆီးချိုကျ ဆေးရွက်ပေးမလို့ ၊ မိကေရေ မေမေကြီး ကြောင်အိမ်ပေါ်က ဆီးချိုရွက်ခြောက်ထုပ် ယူလာခဲ့ဟေ့"

"ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကတော့ မေမေ ဆီးချိုနည်းနည်း ပြန်တက်တယ် အန်တီမေ"

"အေး . . အဲဒီအရွက်ကို လက်ဖက်ခြောက် ခပ်သောက်သလိုသာ

သောက်၊ ဒါ ကြက်လည်ဆံရွက်လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်ထုပ်ဆို နှစ်လလောက်တော့ အနည်းဆုံး သောက်လို့ ရတယ်၊ ငါတော့ ဒီကြက်လည်ဆံနဲ့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေတယ်၊ စမ်းသောက်ကြည့်ခိုင်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ"

ဒေါ်ထက်မေအောင်က သူမပေးသော ကြက်လည်ဆံ ဆေးထုပ်ကို ကိုနိုင့်အား ပေးသည် ။ ပြီးတော့ . .

"မင်းသွားစရာ ရှိသေးလား မောင်နိုင်"

"မရှိဘူး အန်တီမေ၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ"

"အေး. . အခုပဲ မင်းနှမက ငါ့အတွက် ထိန်သားနဲ့ ထုထားတဲ့ ဘုရားတစ်ဆူ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ သွားဝယ်မလို့ ၊ မင်းအားမယ်ဆိုရင် အဖော်လိုက်ပေးစမ်းပါကွယ်"

စကားဝိုင်းသည် အသံတိတ်၍ သွားသည် ။

နိုင်ဝင်းထွန်းက ကေသီတော့ကို ကြည့်သည် ။ သူမကလည်း ပြန်ကြည့်ပြီးနောက် မျက်လွှာကို ချထားလိုက်မိသည် ။

"ကျွန်တော် အိမ်က ကားပြန်ယူလိုက်ရမလား အန်တီမေ"

"အို. . အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းထိပ်ကသာ ကားငှားပြီး သွားလိုက်ပါ၊ မောင်နိုင် အဖော်ပါတော့ သာတောင်အဆင်ပြေသေး၊ မိကေ. . မေမေကြီးအတွက် စနေထောင့်မှာ ရေသက်စေ့ပါ ပူဇော်ခဲ့ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး"

လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ ကိုနိုင်က ကားငှားရန်လုပ်သည် ။ သူမက

တော့ ဒီခရီးလောက်ကို ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး အငှားကားနှင့် မသွားချင်ပါ။
၄၆ - ကားလေးစီးလျှင် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ တန်းရောက်သည် မဟုတ်
လား။

"ကိုနိုင် ကားငှားမနေနှင့်၊ ၄၆ - ကားလေးနှင့်ပဲ သွားမယ်"

"ကကပဲ ငှားလိုက်ပါ။ သုံးထောင်ပဲ ရှိတဲ့ ဟာ"

"ကိုနိုင်က လိုင်းကားစီးရတာ ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ် ထင်လို့ လား"

"အာ. . အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး၊ အန်တီမေက ပြောလိုက်လို့ ပါ။ ကျွန်
တော် မကြာခဏ လိုင်းကားစီးတတ်ပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် ၄၆ နှင့်ပဲ သွားမယ်"

ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မုခ်ကို ရောက်တော့ ဖိနပ်အသီးသီး ချွတ်ကြပြီးချိန်တွင် သူမက ကိုနိုင်ဖိနပ်ကို ကိုင်ပေးရမလား. . ဆိုသော ပြဿနာက တက်လာသည် ။

"ဖိနပ်အပ်ခဲ့မလား"

သူမက "ဖိနပ်အပ်ခဲ့မလား. . " ဟု မေးသော်လည်း မျက်လုံးတွေက တော့ ဖိနပ်အပ်ခဲ့တာ ကောင်းတယ်ဟူသော ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည် ဆိုတာ ကိုနိုင် သဘောပေါက်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ကိုနိုင် ခေါင်းညိတ်ပြီးပြီးချင်းပင် သူမက ကိုနိုင်ဖိနပ်ကို ကောက်ယူပြီးသား ဖြစ်နေသည် ။

"ဟာ. . မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကိုင်ပါ့မယ်"

"ဪ. . ရပါတယ်၊ ပေးပါ။ အိတ်ထဲထည့်ရုံပဲဟာ လွှတ် လိုက်လေ..

ဖိနပ်အပ်ပြီးတော့ စောင်းတန်းကို စတက်သည်။ ။ ကေသီတာသည် ပန်းပုဆိုင်တိုင်းကို တွေ့တိုင်း ထိန်သားဖြင့် ထုထားသော ဆင်းတုတော်၏ ဈေးကို မေး၍ သွားသည်။ ။ ဆိုင်တွေကလည်း တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် ဈေးတွေက မတူသဖြင့် ဒီလိုဆိုင်တိုင်းကို မေးရတာကို သူမက ကောင်းသောစုံစမ်းခြင်းဟု သဘောထားသည်။ ။

သို့သော် သုံးလေးဆိုင်လောက် မေးပြီးတော့ ကိုနိုင်ပုံစံက မဝယ်ပဲ ဈေးမေးနေတာကို အားနာနေပုံရသည်။ ။ သူမ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်လျှင် လိုက်ဝင်မလာတော့ပဲ အခြားဆိုင်က အရပ်တွေ၊ ပုတီးတွေ၊ လင်ကွင်းတွေကိုသာ လျှောက်ကြည့်နေတော့သည် ကို သူမ သတိထားမိသည်။ ။ ကိုနိုင်မျက်နှာသည် အားနာစိတ်နှင့် သွေးရောင်လွှမ်း၍ နေသည်။ ။

စောင်းတန်းဆုံး၍ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ကို ရောက်တော့မှ ပင် ကိုနိုင်မျက်နှာသည် နဂိုပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ။

"မေမေကြီးအတွက် စနေထောင့်မှာ ရေအရင် သွားလှူရအောင်နော်"

ကိုနိုင်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူမသွားရာနောက်သို့သာ လိုက်ခဲ့သည်။ ။ စနေထောင့်မှာ ရေလှူပြီးတော့ သူမက မေမေကြီးအတွက် ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းပေးသည်။ ။ မေမေကြီးအတွက် အားလုံးလုပ်ပြီးမှ သူမသတိရသည် က ကိုနိုင်လည်း စနေသား ဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုတာကိုပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ကိုနိုင်လည်း စနေသားပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အမယ်လေး.. ကိုနိုင်ရယ် စောစောကတော့ မပြောဘူး၊ ကဲပါ ရော"

က်မှ ပဲ ရေသွားလှူလိုက်ပေါ့"

"ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူးဗျ၊ တစ်ခါမှ လည်း မလုပ်ဖူးဘူး"

"အမယ်လေး.. . ဘာခက်တာမှတ်လို့ ၊ ဘုရားရယ်၊ နဂါးရယ်၊ ဂြိုဟ်တိုင်ရယ်ကို ရေသက်စေ့ သပ္ပာယ်လိုက်၊ သွား သွား၊ ကျွန်မ ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်"

ကိုနိုင်က သူမစကားအတိုင်း လိုက်နာတာကိုတော့ စိတ်ထဲက ကျေနပ်သလိုလို ခံစားရသည်။ မိန်းကလေး ဆိုတာမျိုးကလည်း ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အပေါ် ဩဇာ နည်းနည်းကလေး သက်ရောက်လျှင် ကို ကျေနပ်တတ်သည့် သတ္တဝါ မဟုတ်ပါလား။

ကိုနိုင်ကိစ္စပြီးတော့ သူမ၏ တနင်္လာထောင့်မှာ ရေသွားလှူလိုက်သေးသည်။ ဒီလိုနှင့်ပင် သူမနှင့် ကိုနိုင်တို့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ တောင်ဘက်မုခ်ကပဲ ပြန်အဆင်းတွင် အတက်တုန်းက မေးခဲ့သည့် ဈေးနှုန်းများ ထဲက ဈေးအနည်းဆုံးဆိုင်ကို သူမ ပြန်ဝင်သည်။

"သောင်းနှစ်ထောင်တော့ များ ပါတယ်၊ တစ်သောင်းပဲ ထားပါလားရှင့်"

"ထိန်သားက ရှားလည်း ရှားလို့ ပါ၊ ပြီးတော့ ဘုရားဝယ်ရင် ဈေးမဆစ်ရဘူး ညီမရဲ့ ၊ ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုတို့ က မတရား မဖြစ်ရအောင် ရောင်းနိုင်တဲ့ အနိမ့်ဆုံးဈေးကို ပေးထားတာပါ၊ ဒါနှင့် အစ်ကို စနေသားလား.. . "

ဈေးရောင်းသူက ကိုနိုင်ကို ကြည့်၍ မေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် စနေသားပါ"

"ဒီက ညီမလေးကရော"

"တနင်္လာပါ"

"ဟာ. . စနေနဲ့ တနင်္လာဆို ဘာကြောင့် ထိန်းသားကို ကိုးကွယ်ရမှာလဲ၊ သစ်ကနက်သား ဘုရား ကိုးကွယ်ရတယ်၊ ယောက်ျားရော မိန်းကလေးပါ နာမိနစ်ခလုးပါတဲ့ ဘုရားမှ မိသားစု စီးပွားရေးကို ထိရောက်အောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တာ၊ ကနက်သားပဲယူတော့"

ဈေးရောင်းသူ၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုနိုင်မျက်နှာ ရဲတွတ်သွားသည်။
။ အသားရည် လှသူမို့ ရှက်လျှင် ချက်ချင်းကို သိသာသည်။

"အစ်ကို. . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ က မိတ်ဆွေတွေ၊ ဒီဘုရားက ကျွန်မအမေ မှာ လိုက်လို့ ဝယ်တဲ့ ဘုရား၊ ကျွန်မတို့ အတွက် မဟုတ်ဘူး "

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကျတော့ ယောက်ျားလေးတွေထက် မိန်းကလေးတွေက အမြဲသာသည်။ သူမသည် ထိုရှင်းလင်းသော စကားကို အမှားအယွင်းမရှိ၊ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

ဘုရားဝယ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့ ၄၆- ရပ်သည့် မှတ်တိုင်အထိ သူမနှင့် ကိုနိုင် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ခဲ့၊ ကိုနိုင်က ဘုရားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း သူ့အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိသလိုမျိုး မျက်နှာနှင့် ရပ်၍ နေသည်။ သူမကလည်း ကိုနိုင်ကို ပြောစရာစကား ဘာမျှမရှိသဖြင့် နံဘေးမှာ ဘာစကားမျှ မပြောပဲ ရပ်နေမိသည်။

၄၆- ကားလေးလာတော့ ကားတစ်ဝက်ခန့် ရှိသောလူများ ဆင်းပြီး လူ ၁၀ ယောက်လောက် တက်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် နောက်ဆုံးဆင်းသူ ပြီးသည် နှင့် တက်သူများက အလှအယက် တိုးဝှေ့တက်ကြတော့သည်။

ကိုနိုင်ကလည်း ဘုရားကိုပိုက်ရင်း အတင်းတိုးတက်သည် ။ ကိုနိုင်
နောက်က ကပ်လျက်က သူမ ဖြစ်သည် ။ ကားထဲမှာ ရောက်နေပြီးသူ
တွေ နေရာမကျသေးခင် ကားက တိုးထွက်တော့ ယိုင်ထွက်သွားသော
သူမသည် ရှေ့မှာ ရှိနေသော ကိုနိုင်၏ ခါးမှ ပုဆိုးစကို လှမ်းဆွဲပြီး ထိန်း
လိုက်ရ၏။ သူမက ဆွဲသည့်အရှိန်၊ ကားက အတင်းတိုးဆောင့်ထွက်သ
ည့် အရှိန်တို့ ကြောင့် ကိုနိုင်ပုဆိုးကို နောက်ကနေ ဆွဲချွတ်လိုက်သလို ဖြ
စ်သွားလေသည် ။

ကျွတ်လည်း ကျွတ်သွားပါသည် ။

အောက်ခံဘောင်းဘီ ပါ၍ သာ တော်ရောသည် ။

ကိုနိုင်အဖြစ်ကလည်း သူပုဆိုးကို ထိန်းရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်ဘက်
လက်က ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ပိုက်ထားရပြီး ညာဘက်လက်က ကား
အမိုးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော သံတန်းကို ကိုင်ထားရသည် ။

ငါးစက္ကန့်လောက် လူတွေ ကြောင်သွားကြပြီးနောက် ဘေးတန်းမှ
ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က ကိုနိုင်လက်ထဲမှ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို လှ
မ်းယူပေးလိုက်သဖြင့် အခြေနေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်မသွားပဲ တစ်ကား
လုံး ပြုံးရုံမျှလောက်နှင့် ကိစ္စပြီးသွားသည် ။ သို့သော် ကာယကံရှင် သူမ
တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း မကြည့်ရဲ
စကားလည်း မပြောရဲကြတော့ပဲ တိတ်တဆိတ်သာ စီးလာကြသည် ။
ကားစပယ်ယာက ပိုက်ဆံတောင်းတော့ သူမက နှစ်ယောက်စာ ပေးသ
ည် ။

"တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ အစ်မလေး"

"နောက်မှာ . . "

"ဪ . . ပုဆိုးကျွတ်တဲ့ လူလား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ . . ဒါဆို . . နှစ်ယောက် ကျန်မယ်၊ လက်မတို့ ပါရစေနှင့် ခင်ဗျာ"

မှတ်တိုင် လေးမှတ်တိုင်လောက် စီးပြီးတော့ ကိုနိုင်က သူမကို ပြော သည်။ ။

"ကျွန်တော် ဆက်မလိုက်တော့ဘူး၊ မကေသီတာ၊ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်အိမ် ဝင်ချင်လို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထိုနေ့ကစပြီး သုံးလခန့် ကိုနိုင်သည် သူမတို့ အိမ်သို့ မလာတော့ပါ။ ကိုနိုင်နှင့်မေမေ ဒေါ်မြနွယ်နှင့် မေမေကြီးတို့ တရားစခန်းဝင်လျှင် အရင်က ကိုနိုင် ကားလိုက်မောင်းပို့ပေးနေကျ ဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ ဒရိုင် ဘာနှင့် မေမေကြီးကို လာခေါ်တော့ပါသည်။ ။

ထိုကိစ္စကို ကေသီတာက ခင်မေအောင်နှင့် မူယာမောင်တို့ ကို ပြော မပြဖြစ်သလို ကိုနိုင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောပြမည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

သုံးလကျော်ပြီးသည့် နေ့တစ်နေ့တွင် မိဘနှစ်ယောက်နှင့် နိုင်ဝင်းထွန်းတို့ အိမ်သို့ရောက်လာကြသည်။ ။ ကိစ္စက တောင်ငူမှ မေမေကြီးတို့ ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ကြီး မျက်စိခွဲရန် ကိစ္စဖြစ်သည်။ ။ ဧည့်သည် လာပြီ ဆိုကတည်းက သူမက နက်စ်ကော်ဖီသုံးခွက် ဖျော်ပေးသည်။ ။ ခင်ရီလွင် သွားချပေးတော့ သူမိဘနှစ်ယောက်သာ မေမေကြီးနှင့် စကားပြောနေတာ တွေ့ရပြီး သူ့ကိုတော့ မတွေ့ရဟု ဆိုသည်။ ။

ဒါနှင့် ကေသီတာက အခန်းထဲမှ နေ ကားထိုးရပ်ထားသော ဆင်ဝင် အောက်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ (သူမဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခိုးကြည့်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။)

ကားထဲမှာ ရော၊ ကားနားမှာ ပါ သူ့ကို မတွေ့ရ၊ ပန်းခြံထဲကို ကြည့်
တော့မှ ဂမုန်းပင်တွေနားမှာ လက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေ
တာကို တွေ့ရသည်။ ။

လိုက်ကာကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမလဲဟု စ
ဉ်းစားသည်။ ။ ပြီးတော့ အခန်းထဲက ထွက် လာပြီး ခင်ရီလွင့်ကို ခေါ်သ
ည်။ ။

"ဘာခိုင်းမလဲ မမကြီး"

"ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ပန်းခြံထဲက အစ်ကို့ဆီ သွားပို့ပေး"

သူမစကားကြောင့် ဆရာတောကြီးအကြောင်း ပြောနေကြသော မေ
မေကြီးတို့ စကားပိုင်း ခဏရပ်၍ သွားသည်။ ။

"ဟဲ့... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုနိုင်က ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်တက်မလာရတာလဲ"

"ဪ... မြရယ်... လူငယ်တွေဆိုတော့ သူတို့ နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ငှ
တ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဘယ်နားထောင်ချင်ပါ့မလဲ၊ ပန်းခြံထဲမှာ သူ့ဘာသာ
နေပါစေ၊ မိကေ... ကော်ဖီကို သမီးကိုယ်တိုင် သွားပို့လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား
"

သူမစိတ်ထဲမှာ "ဂိန်" ခနဲ အော်လိုက်မိသည် ထင်သည်။ ။

ကိုယ်ထွင်တဲ့ အပေါက် ကိုယ့်ဆီ ပြန်ရောက်တော့ ဘာမှ ငြင်းမရ
တော့၊ ကေသီတာသည် မေမေကြီး၏ စကားကို အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှ
င့် သော်လည်းကောင်း၊ အကျိုးအကြောင်းမဲ့ သော်လည်းကောင်း ငြင်း
လေ့မရှိသဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူ၍ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရလေသည်။ ။

ပန်းခြံထဲရောက်တော့ ကိုနိုင်က သစ်ခွပန်းတစ်ပွင့်ကို လက်နှင့် ကိုင်
ကြည့်နေ၏။ သူမကို ကျောပေးလျက် အနေထားတွင် ရှိသည်။ ။ နာမည်

ကို ခေါ်လိုက်ရမလား၊ ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်လိုက်၏။ ဒါဆို ဘယ်လို စကားလုံးမျိုးက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာ လဲ။

. .။

"ဒီမှာ . . ကော်ဖီ"

ကိုနိုင်သည် ရုတ်တရက် လန့်သွားသော အမူအယာမျိုးနှင့် လှည့်၍ ကြည့်သည် ။ သူမကိုမြင်တော့ မျက်နှာက ရဲခနဲ ဖြစ်သွားတာ တွေ့ရသည် ။

"ဟာဗျာ . . အားနာလိုက်တာဗျာ"

"မေမေကြီးက ပို့ခိုင်းလိုက်တာ . . ရော"

သူ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူပြီး မနီးမဝေးဆီက ခုံတန်းဆီသို့ သွားသည် ။ ပြီးတော့ ကော်ဖီခွက်ကို ခုံပေါ်ချရင်း အနေရခက်ပြီး အားနာနေသော မျက်နှာဖြင့် သူမကို ကြည့်သည် ။

"ဆရာတော် ဘုရားကြီး ကိစ္စဆိုတော့ မေမေတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပါစေ ဆိုပြီး . . "

"မေမေကြီးကလဲ အဲဒီအတိုင်း ပြောပါတယ်၊ ဒီတော့ ဖျော်လည်း ဖျော်ရ၊ ရှိတဲ့ နေရာကိုလည်း လိုက်တိုက်ရပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်"

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး"

ကေသီတာသည် ကိုနိုင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပြီး ထွက်လာခဲ့သည် ။ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်၍ လဲချလိုက်မှ ကေသီတာသည် သူ့ကိုယ်သူ ရင်ခုန်နေမှန်း သိရသည် ။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရင်တွေ ခုန်နေရတာလဲ . . .

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိသော မေးခွန်းကို စနစ်တကျ ပြန်စဉ်းစား ဆ

င်ခြင်ကြည့်တော့မှ သူမသည် ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ ခန့် တဲ့ တဲ့ ပြောတတ်သော၊ ပြောခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်။ အခု ခန့် တဲ့ တဲ့ နှင့် ခန့် ခဲ့သည့်အပြင် မျက်စောင်းပါ ထိုးခဲ့မိသည့်အတွက် ရ င်ခုန်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု သူမကိုယ်သူမ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီရှိနေပြီ။ သူ့ဘက်က တာဝန် လည်း လစ်ဟင်းမှုမရှိ၊ အားလုံး ပြည့်စုံနေပါပြီ။

ဆယ်နာရီဆိုလျှင် ကိုနိုင်တို့ ဘက်က လူကြီးတွေနှင့် ရောက်လာကြ တော့မည်။ စကားပြောကြ ရယ်ကြမောကြပြီး စေ့စပ်မည့်နေ့ကို ရွေးကြ မည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူလျှင် ထမင်းစားကြမည်။ ပြန်ပြီး စကား တွေ ပြောကြဦးမည်။ ဒီလိုဆိုတော့ သူမ အိမ်ထောင်ကျတော့မည်။

နံဘေးက ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို အားရပါးရ ဖက်လိုက်တော့ ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးထဲက "ဒုတ်. . ဒုတ်. . ဒုတ်" ဆိုသော အသံကို ကြား နေရသည်။ လောကမှာ "ဒုတ် . . ဒုတ်. . ဒုတ်" ဟု မည်သော ဖက်ခေါင်း အုံးမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။

ဒေါ်ထက်မေအောင်သည် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ဧည့်ခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကို ဝင်၍ ကေသီတာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ သမျှကို တစ်ခုစီ စစ်ဆေးသည်။ ပထမ အချို့ပွဲတွေကို ကြည့်သည်။ ဆ နွင်းမကင်း၊ ငှက်ပျောသီးမုန့်၊ အုန်းနို့ကျောက်ကျော၊ ဖရဲသီး၊ ပဲခူးသခွား သီးနှင့် လက်ဖက်သုံးပွဲ. .။ ထမင်းပွဲအတွက် ချက်ထားသော ဟင်းတွေ ကို ကြည့်တော့လည်း အားလုံး အဆင်သင့်လျက် ရှိသည်။

"ပုစွန်က မီးဖုတ်ပြီး အခွံခွာထားပြီးသား မေမေကြီး၊ မမကေက စား ခါနီးမှ သုပ်မယ်တဲ့ ၊ ကြိုသုပ်ထားရင် ကြက်သွန်တွေ ရောကုန်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဂျုံလုံးငါးဖယ်ကိုလည်း စားခါနီးမှ နွားနို့ကိုနွေးပြီး

နွေးနွေးလေးဖြစ်အောင် လုပ်မှာ တဲ့ ၊ ကျန်တာတွေကတော့ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ မေမေကြီး"

ခင်ရီလွင်က ဟင်းတွေကို လျှောက်စစ်နေသော ဒေါ်မေထက်အောင်ကို ရှင်းပြနေသည် ။ အားလုံးကို ကြည့်ပြီးသောအခါ ကေသီတာ့အပေါ်မှာ အပြစ်ပြောစရာ မတွေ့ပါ။ ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မေထက်အောင်၏ ရင်ထဲတွင် ငြိမ်းချမ်း၍ သွားသည် ။ ပီတိသည် နှုတ်ခမ်းသို့ တိုးဝင်ကာ အပြုံးကိုပေးသည် ။ ပြီးတော့ ဒေါ်မေထက်အောင် ရင်ထဲမှာ "နင့်" ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားပြန်သည် ။ ဒီလောက်တောင် အောက်ခြေသိမ်းကအစ ကိစ္စအဝဝတို့ ကို မျက်နှာလွှဲရသော သမီးတစ်ယောက်အား သူ စွန့်လွှတ်ရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

လူ့ဘဝဆိုသည် ကလည်း ကံကြမ္မာအတိုင်း တွေ့ကြုံ ကံကြမ္မာအတိုင်း နေရပြီး ကံကြမ္မာအတိုင်း ခွဲခွာကြရသည့် နေရာ မဟုတ်ပါလား။ သူနှင့် ကေသီတာတို့ တွေ့ဆုံကြရသည့် ကံကြမ္မာက ဆန်းကြယ်ကြောင်း ဒေါ်မေထက်အောင် သိပါသည် ။ အိမ်က သွားလေသူ ခင်ပွန်း ဦးမျိုးမင်းက သူ့ရောဂါသည် ကျွမ်းနေပြီး ဒီတောင်ကို မကျော်နိုင်တော့ပြီ ဆိုတာကို သိသည့်အခါ သူ့မွေးရပ်မြေ ဇာတိဖြစ်သော ဧရာဝတီတိုင်းက ချောင်းဆုံရွာကလေးတွင် ရှိသော ရွာဦးစေတီ ငှက်ပျောဖူးကို ရွှေချချင်သည် ဟု တောင်းဆိုသည် ။

ထိုစေတီမှာ သူ့ခင်ပွန်း ဦးမျိုးမင်း၏ အဖိုး ဦးခိုင်တင်ဆိုသူက တည်ခဲ့သော ဆွေဘုရား၊ မျိုးဘုရား ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ခင်ပွန်းက ငှက်ပျောဖူးကို နောက်ဆုံး ရွှေချချင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ခင်ပွန်း၏ ဆန္ဒကို ဒေါ်ထက်မေအောင်က မငြင်းပါ။ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်၍ ထိုချောင်းဆုံရွာကလေးသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ ရွာကိုရောက်တော့ သူ့ခင်ပွန်းမှာ ရန်

ကုန်မှာ နေတာထက် ပို၍ လန်းလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကိုယ့်မွေးရာ ကိုယ့်အရပ်ဒေသသည် ဦးမျိုးမင်း၏ အဆုပ်ရောဂါကို တစ်ဝက်လောက် သက်သာစေသော ဆေးကြီးတစ်ခွက် ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်မေထက်အောင်တို့ မိသားစု ရွာတွင် တဲကြီးတစ်လုံးထိုး၍ နှစ်လ ကျော်ကြာ နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမ စေတီ၏ ရင်ပြင်ကို ပြုပြင် မွမ်းမံခဲ့သည်။ ဒုတိယဂြိုဟ်တိုင်နှင့် အရံဘုရားတွေကို ပြုပြင်သည်။ တတိယ စေတီအတွက် လျှပ်စစ်မီး ပူဇော်နိုင်ရန် စီစဉ်သည်။

သူခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမျိုးမင်း၏ အဆိုအရ သူ ဒီချောင်းဆုံရွာကလေး က မထွက်ခွာမီ ထိုဆွေမျိုးစေတီသို့လာကာ မိမိရန်ကုန်တက်ပြီး စီးပွား ရှာမည်။ အကယ်၍ ကြီးပွားတိုးတက်ခဲ့ပါက ထိုစေတီကို ပြုပြင်မွမ်းမံမည်ဟု သစ္စာဆိုခဲ့ဖူးသောကြောင့် ကတိထားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြုပြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ငှက်ပျောဖူး၊ ငှက်မြတ်နားတို့ ကို ရွှေချပြီး ကျန်ဖောင်းရစ်များကို ထုံးသင်္ကန်းကပ်မည် ဖြစ်သဖြင့် စေတီကို ငြမ်းထိုးရာ ငှက်ပျောဖူးအထိ ပြီးစီး၍ ငှက်မြတ်နားကို ငြမ်းဆင်ချိန်တွင် ငြမ်းလုပ်သားတစ်ဦး ငြမ်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းခွံ ကွဲအက်သွားပြီး ဆေးရုံရောက်ရန် နေ့ဝက်ခန့် လှည်းနှင့် သွားရသောကြောင့် လမ်းခရီးတွင် ပင် အသက် ကုန်လေသည်။

ဒေါ်မေထက်အောင်ရော ဦးမျိုးမင်းပါ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ကြရသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်လည်း ဖြစ်ကြရ၏။ နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုကို စုံစမ်းသောအခါ ကွယ်လွန်သူမှာ ဦးကေဟု ခေါ်ပြီး သူ့တွင် ခြောက်နှစ်အရွယ် ကေသီတာဆိုသော သမီးကလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ကွယ်လွန်သူ ဦးကေမှာ ဇနီးလည်း ဆုံး၊ မိခင် ဖခင်တို့ လည်း ဆုံး၊
ညီအစ်ကို မောင်နှစ်မကလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိသည့် တစ်ဦးတည်း
သောသား ဖြစ်သည့်အတွက် ရွာထဲတွင် ဟိုကခိုင်း၊ ဒီကခိုင်း ကိစ္စလေး
တွေကို လုပ်ရင်း သမီးကလေးနှင့် နှစ်ယောက်နေရသူ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့
သော ဘဝနှင့်နေရင်း ဘုရားငြိမ်းထိုးသည့်အခါ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိပဲ ဝင်
ရောက်လုပ်ရင်း ကြမ္မာငင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အကြောင်းစုံ အလုံးစုံကို သိပြီးသောအခါ ဒေါ်မေထက်အောင်ရော၊
ဦးမျိုးမင်းကပါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည် မှာ မကေသီတာကလေး
အား အမွေစား အမွေခံအဖြစ် မွေးစားကြရန် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်က
သမီးအရင်းများ ဖြစ်ကြသော ခင်မေအောင်က လေးနှစ်၊ အငယ် မူယာ
မောင်က သုံးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ။ ငှက်ပျောဖူး ရွှေသင်္ကန်း ကပ်ပြီးသ
ည် နှင့် ပွဲခံကာ ဘုရားပွဲ ၃ ရက်တိတိ ကျင်းပပြီးသောအခါ ရွာဦးဆရာ
တော်နှင့် ရွာခံလူကြီးများ ရှေ့တွင် တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်းနှင့် ကေသီ
တာ့ကို မွေးစားပြီး ရန်ကုန်သို့ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ။

ကေသီတာလေး ရန်ကုန်သို့ ရောက်ကတည်းက ဒေါ်မေထက်အောင်
၏ စိတ်ထဲတွင် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ကြီးကြီးမားမား ထားခဲ့သည်။ ။ ကို
ယုံကြောင့် ကေသီတာသည် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ မဖြစ်စေရ။
မိမိတွင် ရှိသော သမီးနှစ်ယောက်နှင့် တန်းတူဖြစ်စေရမည်။ ကေသီတာ
က အသက်ခြောက်နှစ်မို့ မိမိမွေးထားသော သမီးများ ၏ အစ်မကြီးတစ်
ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ပညာတတ်ဖြစ်ရမည်။ အချိန်တန်လျှင် သင့်တော်
လျှောက်ပတ်သောသူနှင့် အိမ်ထောင်ချပေးခြင်းဖြင့် ကေသီတာ့ဘဝကို
ပြည့်စုံစေမည်ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်၍ ထားသည်။ ။

ထိုသို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကေသီတာ့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သဖြင့် ကေ

သီတာသည် ဒေါ်မေထက်အောင် ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။ အခု နောက်ဆုံးအဆင့် သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော အိမ်ထောင်ရေးအထိကို ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ။ မမြနွယ်၏ သား နိုင်ဝင်းထွန်းသည် အေးဆေးရိုး သားသူ တစ်ယောက်ဆိုတာ မျက်နှာကြည့်ရုံနှင့်ပင် သိသာသည်။ ။ မမြနွယ်တို့ က ပြည့်စုံချမ်းသာသည်။ ။ ရွှေချည်ထိုးလုပ်ငန်း တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် အေးချမ်းစွာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ မောင်နိုင် က တစ်ဦးတည်းသောသားလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ကေသီတာအတွက် အသင့်တော်ဆုံး မိသားစုတစ်စုပင် ဖြစ်သည်။ ။

မမြနွယ်ကလည်း ကေသီတာ မီးဖိုချောင်နိုင်နင်းပုံ၊ ရိုးသားတည်ကြည်ပုံ၊ လောကဝတ်၊ ဓမ္မဝတ် ကျေပွန်ပုံတို့ ကို အသေအချာ လေ့ လာပြီး မှ သူတို့ ဘက်က စကားစခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဒေါ်မေထက်အောင်ကလည်း နဂိုကတည်းက ရည်ရွယ်ထားခဲ့သဖြင့် လူကြီးချင်း အဆင်ပြေကြပြီး ကလေးတွေကို ဖွင့်ပြောတော့လည်း မငြင်းကြပါ။

ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက လူငယ်ချင်း မရင်းနှီးကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ စေ့စပ်ရက်ကို ရွေးသည် ဆိုသည် မှာ မမြနွယ်နှင့် သူ လူငယ်များ ရင်းနှီးမှုရှိစေရန် အကွက်ဆင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ မင်္ဂလာတို့ ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာမှာ စေ့စပ်ပြီးလျှင် လက်ထပ်မည်။ စေ့စပ်ရက်ကို ကြိုတင်ရွေးသည် ဆိုတာ ထုံးစံမရှိ။ အခုတော့ မရှိတာကို ရှိအောင် လုပ်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ရီရီ... နင်တို့ မမရော"

"အခန်းထဲမှာ မေမေကြီး၊ သွားခေါ်ပေးရမလား"

"မခေါ်နဲ့ နားပစေဦး၊ ကိုးနာရီခွဲတော့မှ ရေမိုးချိုးပြီး အသင့်ပြင်ထားလို့ ပြောလိုက်... အောင်နဲ့ မောင်ကိုလည်း ပြော၊ သမီးတို့ အားလုံး ကိုး

နာရီ လေးဆယ့်ငါးမှာ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး"

ရီရီ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွားသည် ။ ငှက်ပျောသီးမုန့်ကို နည်းနည်းမြည်းကြည့်တော့ အချို့မကဲပဲ စိမ့်စိမ့်ကလေး ခံစားရသည် ။ သူလည်း မီးဖိုခန်းထဲကထွက်ကာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နားရန် အခန်း ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည် ။

"သား.. ရေချိုးတော့လေ၊ ကိုးနာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ"

ဒေါ်မြနွယ်က အနည်းငယ် စိုးရိမ်သံနှင့် ပြောသော်လည်း နိုင်ဝင်းထွန်း သိပ်အတုန်လှုပ်ကြီး မဖြစ်မိပါ။ ဒီနေ့ သွားရမည့်ပွဲသည် သူ့အတွက် တော်တော်လေး အူကြောင်ကြောင် နိုင်သည့်ပွဲဆိုသော ခံစားမှုကြီးက ဖျောက်၍ မရသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်မေထက်အောင်က ကေသီတော့အကြောင်းကို မေမေအား မလိမ်မညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပြထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သူကလည်း မေမေပြောပြ၍ အားလုံးသိပြီး ဖြစ်သည် ။ သူ့အတွက်တော့ ကေသီတော့ဘဝသည် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အရေးမကြီးလှပါ။

ကေသီတာသည် ခဏကလေး ဆက်ဆံရုံမျှနှင့်ပင် အရည်အချင်းရှိပြီး မိန်းမပီသသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ သိနိုင်ပါသည် ။ ပြီးတော့ ကေသီတာသည် သူ့ကိုယ်သူ အထိန်းသိမ်း လွန်လွန်းသည် ဟု သူထင်သည် ။ ကေသီတာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းပုံက တစ်ဖက်သားက မရိုးသားလို့ ဟု ထင်ချင်စရာဖြစ်အောင်ကို ထိန်းသိမ်းလွန်းသည် ဟု သူထင်သည် ။

မေမေက ကေသီတာနှင့် သဘောတူသည် ဟု သူ့ကို ပြောခဲ့တုန်းကလည်း သူမအံ့ဩပါ။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို သားရှိသော မိခင်တိုင်းက

သဘောတူမှာ သေချာသည် ဆိုတာ တစ်သန်းကြေးလောက် သူလောင်း
ရဲပါသည်။ ။ "အချစ်" ဆိုတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူသည် သိပ်ကျွမ်းကျင်
တာတို့ ၊ ရင်နှင့်ခွဲရတာတို့ သိပ်မရှိခဲ့ပါ။ ကျောင်းတက်တုန်းကတော့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် သူတွဲခဲ့ဖူးသည်။ ။ ကောင်မလေးနာမည်
က မြသင်းကြည် ဟု ခေါ်သည်။ ။ ကောင်မလေးကလည်း သူနှင့် တပူးတွဲ
တွဲနေပြီး သူ့စိတ်ကြိုက်အတိုင်း နေပါသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ချစ်
သူတွေဟု ထင်သူတွေက ထင်နေကြသည့်အတွက် ထိုကောင်မလေးကို
သူအားနာနေပြီး ရည်းစားစကား မပြောခဲ့မိခဲ့ပါ။

နောက်ကျတော့ ကောင်မလေးက တစ်ခြားတစ်ယောက်နှင့် ချစ်သူ
တွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ ။ သူ့ကို တမင်ကျောသွားတာဟု ပြောသူတွေက
ပြောကြသည်။ ။ သူ့ဘက်က နာကြသည့် လူတွေက နာကြသည်။ ။

သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ကယ်ခံစားရတာကတော့ ထိုကောင်မလေးကို တွေ့
တိုင်း အားနာနေမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းတော့ ကိုယ့်ဘာ
သာကိုယ်ပင် မသိ။ အခု ကေသီတာနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း
အဲဒီလိုမျိုးကြီး ဖြစ်၍ နေသည်။ ။ လူကြီးတွေက သဘောတူထားသည်
ဟု သိရပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကေသီတာ့ကိုတွေ့လျှင် သူ့ဘာကိုမှန်းမသိ
အားနာနေမိသည်။ ။ ဒီနေ့ သွားရမည့် ပွဲအတွက်လည်း ဘာမှန်းမသိ
သော အားနာစိတ်ကြီးနှင့် သွားရမှာ ကို တွေးပြီး သွားရန် ဝန်လေးနေမိ
တာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုစိတ်များကြောင့် သူသည် မတက်ကြွ မရွှင်လန်းပဲ လေးလံထိုင်းမှ
ြင်းနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူ့စိတ်ထဲက အားနာစိတ်က ဆန်းတော့
ဆန်းကြယ်သည်။ ။ ကေသီတာ့ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူက လက်ထပ်ရ
တော့မှာ ဆိုတော့ သူ ကေသီတာ့ကို မြင်လျှင် ကြည့်လျှင် တဏှာစိတ်နှင့်

ကြည့်သည် ဟု ကေသီတာ ထင်မှာ ကို သူရက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုကိစ္စကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ပြောပြတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အားရပါးရ ရယ်လေသည်။ ။

"ဟကောင်ရ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုကြည့်တာ ဟိုစိတ် ဒီစိတ် ဘယ်သူမပါပဲ နေမလဲကွ၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းကလွဲလို့ ကျန်တာ ဒီလိုပဲပေါ့ကွ"

"သူတို့ က မသေချာဘူးလေကွာ၊ ငါက စေ့စပ်မှာ ၊ ပြီးရင် လက်ထပ်မှာ ဆိုတော့ ငါသူ့ကို ကြည့်တာကို သူ့အဲလိုထင်မှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ အိမ်သွားဖို့ ကိစ္စဆို ကွေ့ပတ်ရှောင်နေတာ မရပါဘူးကွာ"

"သူငယ်ချင်း အလေးနက် မထားသင့်တဲ့ အရာတွေကို အလေးနက် သိပ်မထားပါနဲ့ ၊ အခု မင်းပြောနေတာတွေက သဘာဝကိစ္စတွေပါ၊ လူလောက အသိုင်းဝိုင်းမှာ ဖြစ်နေကျ ကိစ္စတွေပါ၊ အရေးကြီးတာက မင်းဟာ သူ့အတွက် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ပဲ လိုတာပါ"

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ဥပမာပေါင်းများစွာဖြင့် သူ့ကို ရှင်းပြသွားခဲ့သည်။ ။

သူငယ်ချင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ် ရှိသည်။ ။ သို့သော် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားသောအခါ ဒီဘူတာသို့ပင် ပြန်ဆိုက်လေသည်။ ။ သူ့ကို ကေသီတာ့ကို လိုချင်သလားဟု မေးလျှင် "လိုချင်ပါသည်" ဟု ပင် ပြန်ဖြေရမည် ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် သူလိုချင်သည့်နည်းက အခုလို ပုံစံမျိုးနှင့်တော့ မဟုတ်။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်လဲ ဆိုလျှင်လည်း သူပြောမပြတတ်။

ဥပမာ ယခု သူ့ကို ရှင်းပြနေသော သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် သူ့ဇနီးတို့ မှာ သင်တန်းတစ်ခုကို အတူတက်ကြရင်း တွေ့ကြပြီး ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြ၍

လက်ထပ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ လင်မယားကို ကြည့်ရသည် မှာ လင်မယားဆိုသည့် သတ်မှတ်ချက်အပြင် အပိုခံစားမှုတစ်ခု ရှိနေကြောင်း သူသိသည်။ ။ အဲဒီခံစားမှုကို သူပြောမပြတတ်။ သူနှင့် ကေ သီတာကြားထဲတွင် ထိုခံစားမှု မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကေသီတာကို တွေ့တိုင်း အားနာနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ကဲ... သား... ရေချိုးတော့လေ၊ သွားဖို့ အချိန်က နီးပြီဥစ္စာ... "

"သားမလိုက်လို့ မရဘူးလား"

"အမလေး ကိုရွှေနိုင်ဝင်းထွန်းရေ... ပွဲက ရှင့်ပွဲလေ၊ ရှင်မပါပဲသွား တော့ အလကား သွားစော်ကားနေတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဘာလဲ သားက ကေသီတာကို မကြိုက်ဘူးလား၊ လက်မထပ်ချင်ဘူးလား"

ဒေါ်မြနွယ်သည် ခါးကို အားနှင့်ထောက်၍ အသံကိုမြှင့်ပြီး အော်လိုက်၏။

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ စေ့စပ်တာ မဟုတ်သေးတော့ သားမ လိုက်ရင်လည်း ရမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ"

"မရဘူး၊ ရေသွားချိုးတော့၊ ကိုးနာရီလေးဆယ်မှာ ထွက်မယ်၊ ဒါပဲ"

"အမလေး... စောင့်လိုက်ရတာ မြရယ်၊ တစ်ကယ့်ကိုပဲ..."

"ဟိတ်... ထက်၊ ကိုးနာရီနဲ့ ငါးဆယ့်ငါးပဲ ရှိသေးတာ၊ တို့ က ငါးမိနစ်ကြီးများ တောင် စောသေးတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လာရတဲ့ လူနဲ့ မျှော်ရတဲ့ လူ တယ်သူက ပိုပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မြမသိတောင် ကိုစောမောင်ကတော့ သိမှာ ပေါ့"

ဒေါ်ထက်မေအောင်က ဒေါ်မြနွယ်လက်ကို ဆွဲထားရင်း မထိုင်ကြသေးပဲ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။ ဘေးလူတွေအတွက်ကတော့ ထိုစကားသည် ဘာမျှထူးဆန်းလှသော စကားမဟုတ်သော်လည်း သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ကြားထဲမှာ တော့ အခုလို ရယ်ရသော စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်သည်။ ။ ကိုစောမောင်က ဒေါ်မြနွယ်ကို ကျောင်းသူဘဝက ချစ်၍ လိုက်တုန်းက မမြနွယ်က တစ်နှစ်စောင့်ပါ။ ပြီးမှ အဖြေပေးမည်ဟု ပြန်ပြောစဉ်က ကိုစောမောင်က ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ ရယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုရယ်သံသည် ကျောင်းသားဘဝသို့ သူတို့ ကို ပြန်ပို့ပေးပြီး နုပျိုလန်းဆန်းလာစေသည်။ ။

"ကဲ... ထိုင်ကြပါဦး၊ ထိုင်ကြ၊ စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့၊ ရီရီရေ... မင်းမမကြီးရယ်၊ အောင်နှင့်မောင်ရယ် ကို ခေါ်လိုက်တော့"

ကေသီတာ၊ ခင်မေအောင်နှင့် မူယာမောင်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ။

ကေသီတာသည် တမင်ပျံ့လန်နေအောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သမထားပါ။ ။ အဖြူရောင် ဇာထိုးလက်စက အင်္ကျီလေးနှင့် ပန်းနုရောင် ထမီလေးကို သာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ ပြီးတော့ မျက်လွှာကို ချထားသည်။ ။

ဒေါ်ထက်မေအောင်နှင့် ဒေါ်မြနွယ်တို့ ကတော့ ဆန်ဈေး၊ ဆီဈေးအကြောင်း၊ ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ယခုဆောက်လုပ်လှူဒါန်းနေသော ဆွမ်းစားဆောင် အကြောင်းတို့ ကို ပြောနေကြသည်။ ။ ပြီးတော့ (၁၀) ရက် စခန်းအကြောင်း ပြောနေရင်းမှ နေ ဒေါ်ထက်မေအောင်က တိုက်လေယာဉ်တစ်စီး ပုံမှန်ပျံသန်းနေရာကနေ လမ်းကြောင်းချိုးချလိုက်သကဲ့သို့ စကားကို သူလိုချင်သည့်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ချလိုက်သည်။ ။

"တရားကတော့ စခန်းကိုဝင်ရလိမ့်မယ် မြရေ... ဒါလေးပဲ ကိုယ့်အ

တွက်ပါမှာ ၊ တခြားလူတွေလို ခြောက်ဆယ်နားနီးတဲ့ ထိ စားဝတ်နေ
ရေးကြောင့် တရားစခန်း မဝင်နိုင်တာထားတော့၊ ကိုယ်တို့ မှာ တော့ ဖြ
တ်စရာ သံယောဇဉ်ပဲ ရှိတာ၊ ကဲ. . အခုပဲကြည့်လေ၊ ဒီနေ့ပွဲဟာ တရား
သဘောနဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်ရင် သံယောဇဉ်ဖြတ်ပွဲပဲ မဟုတ်လား"

ဒေါ်ထက်မေ၏ စကားဆုံးတော့ ကေသီတာသည် အသက်ရှူ ပိုမြန်
လာကာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည် ထက် ပို၍ ငုံ့ပစ်လိုက်၏။ နိုင်ဝင်းထွန်း
ကတော့ ရင်ဘတ်က ကြယ်သီးကိုပဲ စမ်းသလိုလို၊ ဆိုဖာလက်တင်ကိုပဲ
ပွတ်သလိုလို အူတူတူ လုပ်နေသည် ။

"အတူတူပဲပေါ့ထက်ရယ်၊ ကိုယ်က သားလေးတစ်ယောက်ရှိတာ၊ ဒီ
သားလေးကို ကေသီတာလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ထားခဲ့ရမှာ ဘာမှ
စိတ်မချစရာ မရှိဘူး၊ ကျန်တာတွေတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်း
ဖြတ်ယူရမှာ ပေါ့"

"ဒါပေါ့မြရဲ့ ၊ မြက သံယောဇဉ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စ ပြီးသွားပေမယ့်
ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မပြီးသေးဘူး၊ မြရေ. . အောင်နဲ့ မောင် နှစ်ကောင်
ကျန်သေးတယ်"

အောင်နှင့်မောင်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး မျက်
လုံးပြူးကာ အချင်းချင်း လျှာထုတ်ပြလိုက်ကြ၏။

"ပြီးတော့ ရီရီကလည်း ရှိသေးတာပေါ့၊ သူတို့ အသီးသီး
လူလားမြောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ ကိုယ် အခြေကျပြီ ဆိုရင်တော့
ကိုယ်က ဖားအောက်ကို သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ"

"စစ်ကိုင်းချောင်ရော"

"ဖားအောက်မှာ က ငယ်ဆရာတော်ရှိတယ် မြရဲ့ ၊ အဲဒီက

ပိုအဆင်ပြေမလားလို့ "

"ဒါ ဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်"

"အခုတော့ အိမ်ထဲမှာ နေရင်း သံယောဇဉ် အသေးလေးတွေကို စဖြတ်နေတယ်၊ ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဟင်းချက်ရင် မစားဘူး၊ TV တို့ ဘာတို့ ဆိုရင်လည်း သတင်းကလွဲလို့ ဘာဇာတ်လမ်းတွေမှ မကြည့်တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုကွာ နေစဉ် မနက်မိုးလင်းကတည်းက စိတ်ဆန္ဒ အသေးလေးတွေကို ချိုးနှိမ်ပြီးနေတယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား. . ထက်ရဲ့ ၊ ထက်နည်းက မဆိုးဘူး၊ ကိုယ်လည်း အိမ်မှာ စမ်းကြည့်ဦးမှ ပဲ"

"ကဲ ကဲ. . ဒါဆို အခု သမီးကေသီတာ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကို တော့ ကိုယ်မသိဘူး၊ အဲဒီဟင်းတွေထဲက အကောင်းဆုံးဟင်းကို မစားပဲ စကျင့်စမ်းကွာ"

ဦးစောမောင်စကားကြောင့် အားလုံးပွဲကျသွား၏။

"ဒါကတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ ကျုပ်က အိမ်ကိုရောက်မှ ကျင့်မယ်လို့ ပြောတာ၊ ကိုယ့်သမီးလက်ရာတော့ ကိုယ်မြည်းရဦးမှာ ပေါ့"

"ကဲ. . ဟုတ်ပါပြီ၊ ရီရီ၊ အောင်နှင့်မောင် ထမင်းစားဖို့ ပြင်လိုက်ကြတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး"

ကေသီတာနှင့် အပေါင်းပါတွေ အားလုံးထသွားကြပြီး ထမင်းပွဲကို ပြင်သည် ။ ငါးဖယ်ဂျုံကပ်ကြော်ကို ပူသွားအောင် ပြန်ကြော်ရင်း ပူစပ်စပ်ရှိတော့မှ နွားနို့ကိုထည့်သည် ။ ပြီးတော့ ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေကို အနေတော်လှီးကား ကြက်သွန်၊ ပူစီနံ၊ နံနံပင်၊ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ နှင့် ရောပြီးန

ယ်သည် ။ ကေသီတာ နွေးပေးသော ဟင်းများကို ရီရီက ချပေးသည် ။
အောင်နှင့်မောင်က ထမင်းခူးကြသည် ။ စားသောက်ပွဲလေး စလေသည်
။

"ဟေ့ ရီရီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေတာလဲ၊ ဝင်စားလေ"

"သမီး ပြီးတော့မှ စားပါမယ် မေမေကြီး"

"မလိုချင်ဘူး၊ ဒါ ငါ့တစ်အိမ်သားလုံး အတူစားဖို့ စီစဉ်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေကြီး၊ ထမင်းကုန်တာတို့ ၊ ဟင်းချိုကုန်တာတို့
ကျရင် အားလုံးစားနေတော့ အခက်တွေ့မှာ စိုးလို့ ပါ၊ ရီရီပြီးမှ စားပါရ
စေ"

ဒေါ်ထက်မေအောင် ဘာမျှမပြောတော့။

"ဟား.. ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ဒီနွားနို့နှင့် ဟင်းက ဘာဟင်းလဲ"

"ငါးဖယ်ကို ဂျုံနှင့် နှစ်ပြန်ကြော်ပြီး နွားနို့ဆမ်းထားတာပါ"

"ကောင်းတယ်ကွာ၊ တစ်ခါမှ မစားဖူးသေးဘူး၊ ပုစွန်ထုပ်သုပ်ကလဲ
တော်တော်လိုက်ဖက်တာပဲ၊ ငါတော့ ကြိုက်တယ်ဟေ့"

"ရှင်.. ဟင်းချိုကိုလည်း သောက်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရှင်သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့
ဟင်းချိုတွေနဲ့ တူရဲ့ လားလို့ "

"ဦးစောမောင် ဟင်းချိုကို သောက်သည် ။ ပြီးတော့ "အား" ခနဲ
အော်သည် ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဟင်းချိုဆိုသည့် သဘောပေါ့။ ထမင်းဝိုင်း
ဝင်ထိုင်တုန်းက ဝတ်ကျောတန်းကျောသာ စားမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့
သော နိုင်ဝင်းထွန်းသည် ပင်လျှင် ခင်ရီလွင်က ထမင်းထပ်ထည့်ပေးရ
သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားသည် ။ အချီးမွမ်းခံရသော ဟင်းများ

မ ၂၁ ကြက်သားအစာသွပ်၊ အာလူးကက်သလိပ်၊ ဝက်နံရိုးပေါင်း၊
မလေးရှားဟင်းချိုနှင့် ငါးဖယ်ဂျုံလုံးကပ် နွားနို့ဆမ်းတို့ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟိုတယ်မှာ သွားစားရသလိုပါပဲလား မြရေ. . ဒီအတိုင်းတော့ နေ့
တိုင်းစားရမယ် ဆိုရင်တော့ . . ငါကျန်တာတွေ အားလုံးကို လျှော့နိုင်တယ်ဟေ့"

"ဟုတ်ပဲ၊ ထက်ထက်ရယ်၊ ကေသီတုလက်ရာ ဒီလောက်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိတာ အမှန်ပဲ"

နိုင်ဝင်းထွန်းကတော့ ချီးမွမ်းစကား ဘာမျှမဆို၊ တတိယအကြိမ် ရီရီက ထမင်းထပ်ထည့်ပေးခြင်းဖြင့်သာ အသံတိတ် ချီးမွမ်းလိုက်၏။ သို့သော်. . ဒေါ်မြနွယ်က ထိုသို့ အသံတိတ် ချီးမွမ်းခြင်းကို အလိုရှိပုံမရ။

"ဒါ တတိယမြောက်လား. . ဟင်၊ အိမ်မှာ ကျတော့ ကြောင်စာလောက် ထမင်းကို အကြိမ်ငါးရာလောက် ကျွေးနေရတဲ့ ကောင် အခုတော့ မှတ်ပြီလား"

"ဟာ. . မေမေကလဲ"

ဘုကြောင့်မှန်းမသိ၊ သားကို ဒေါ်မြနွယ်က ပြန်ရန်တွေ့ခြင်းအား ကေသီတာနှင့် နိုင်ဝင်းထွန်းတို့ နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည် ။ အိမ်ရှေ့ရောက်၍ အချို့ပွဲကျပြန်တော့လည်း ဆန္ဒမကင်းကို ချီးမွမ်းကြပြန်သည် ။ ပြီးတော့မှ ကေသီတာနှင့် နိုင်ဝင်းထွန်းတို့ ကိစ္စကို လက်ဖက်နှင့် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ဆွေးနွေးကြသည် ။

"ကျွန်မကတော့ သုံးလလောက် ခွာပြီးတော့မှ စေ့စပ်ချင်တယ်၊ ဘုကြောင့်လဲဆိုတာ မြနဲ့ ကျွန်မ တိုင်ပင်ထားပြီးသားပါ၊ မိကေသီက

အပြင်ကို အထွက်နည်းတယ်၊ မစေ့စပ်ရသေးခင် သုံးလအတွင်း မိကေသီကို ရွှေချည်ထိုးလုပ်ငန်း အကျွမ်းဝင်စေချင်တယ်၊ အဲဒါတော့ မောင်နိုင်ဝင်းထွန်းကပဲ စီစဉ်ပေးပေါ့"

"ကဲ... ဘယ်လိုလဲသား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

"လက်ထပ်ကြပြီးရင်လည်း ဒီလုပ်ငန်းကို သူပဲ ဦးစီးရမှာ ဆိုတော့ ကြိုသိထားတာ ပိုကောင်းတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ သုံးလခွာပြီး စေ့စပ်ဖို့ ရက်ကို ရွေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးကြီး နားလည်ပါပြီ"

ဦးစောမောင်စကားကြောင့် ကာယကံရှင် နှစ်ဦးမှ တစ်ပါး အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည် ။ ဦးစောမောင်သည် တစ်ခါတရံ အတည်ပေါက် နှင့် ဝင်နောက်တတ်သော လူပျော်ကြီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည် ။

"ကဲ... အဲဒီတော့ သားက မနက်ဖြန် ကိုးနာရီလောက်ကို သမီးဆီ ရောက်အောင် လာရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ company ကိုသွားပြီး လိုအပ်တဲ့ သိသင့်သိထိုက်တာမှန်သမျှ အားလုံးပြပြီးတော့မှ သမီးကေသီတာအတွက် နေရာကို စဉ်းစားပေးပေါ့ ဟုတ်ပြီလား"

ဧည့်သည် တွေ ပြန်သွားသောအခါ သိမ်းစရာ ဆေးစရာတို့ ကို သိမ်းရင်း ဆေးရင်းဖြင့် ဒေါ်ထက်မေအောင်က ပြောသည် ။

"အရည်အချင်းရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ သမီးကေသီကို ငါတစ်သက်လုံး ပြုစုပျိုးထောင်လာရကျိုး နပ်ပါပြီ၊ ကျန်တဲ့ သမီးတွေလည်း မမကြီးရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုကို အတုယူဖို့ ကြိုးစားကြ"

အောင်၊ မောင်နှင့် ရီရီတို့ သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်

၍ ပခုံးများကို ပြိုင်တူတွန့်လိုက်ကြလေသည်။ ။

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးမို့ ရာသီဥတုသည် မှ ဝိုင်းပျံ့လေး ဖြစ်နေပြီး အိပ်ယာမှ နိုးလာကာစ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို တက်ကြွခြင်းမရှိစေပဲ လွမ်းမောတွေဝေနေစေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကေသီတာသည် အိပ်ယာမှ နိုးနိုးချင်း မထသေးပဲ အိပ်ယာထဲကွေးရင်း တွေးနေမိသည်။ ။

အရင်တုန်းက ဆိုလျှင်တော့ ကေသီတာသည် ခြောက်နာရီထိုးသည် နှင့် အိပ်ယာကထပြီ။ ရီရီကိုနှိုးပြီး ထမင်းအိုးတည်၊ ကြက်သွန်ဖြူနီခွာ၊ ငြုပ်သီးထောင်း ဂုနာရီလောက်မှ နိုးမည့် ကျန်အိမ်သားများ အတွက် ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြမ်းနယ်လျှင်နယ်၊ ကြော်လျှင်ကြော် လုပ်နေကြဖြစ်သည်။ ။

အခုတော့ ကေသီတာသည် အိပ်ယာထဲကမထ၊ ဘာကိုမှ လည်း မလုပ်ချင်၊ ဇနာရီထိုးလျှင် ကိုနိုင်က သူ့ကိုလာကြိုပြီး သူတို့ ၏ ရွှေခြည်ထိုး လုပ်ငန်း ရှိရာဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး သူ့ကို လုပ်ငန်းသဘောတွေ ပြမည်။ ဒီအချက်ကို သူ ငြင်းခွင့်ရှိလျှင် ငြင်းချင်သည်။ ။ သို့သော်. . သူ့အပေါ် တစ်ဘဝလုံး ကောင်းစားရေးအတွက် မိခင်အရင်းကဲ့သို့ တာဝန်ယူခဲ့သော မေမေကြီး၏ ဆန္ဒကို သူမငြင်းရဲပါ။ ။

ဘာကြောင့် သူ့ကို ဒီလုပ်ငန်းမှာ ထည့်ရတာလဲ ဆိုတာကိုလည်း သူ သိပါသည်။ ။ သူနှင့်ကိုနိုင် ရင်းနှီးသွားအောင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုနိုင်သည် ရုပ်ရည်အရရော၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအရရော၊ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုအရရော မငြင်းသင့်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာ သူမ သိပါသည်။ ။

သို့သော်. . ကိုနိုင်ကို သူမ ချစ်သလား. . ဟု သူမကိုယ်သူမ မေးမိတိုင်း အဖြေက ထွက်၍ မလာပါ။ ဒါဖြင့်လျှင် သူမမှာ အခြားချစ်

နေရသောချစ်သူ ရှိနေလို့ လား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုနိုင်ကလည်း သူ့ကို ဆန္ဒပြင်းပြင်းပျပျဖြင့် လိုချင်သော အမူအယာ၊ စကား ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပါ။ ကိုနိုင်ကလည်း သူ့လိုပင် လူကြီးတွေစကား မလွန်ဆန်နိုင်၍ သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည် ။

ဒါကိုသိသော မေမေကြီးနှင့် ဒေါ်မြနွယ်တို့ က စိမ်းနေကြသော သူတို့ နှစ်ဦးကို ပိုမိုရင်းနှီး ခင်မင်ပြီး သံယောဇဉ်တွယ်လာသော အဆင့်ထိ ရောက်အောင် စေ့စပ်ရက်ရွေးမည် အကြောင်းပြကာ ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်းထဲရောက်အောင် ပို့သွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ ဒီလို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် တွေးမိတော့ ကေသီတာသည် မိမိဘာလုပ်ရမည် ဆိုတာကို သိသွားသဖြင့် မနေ့ကလို တွေဝေငေးမောမနေတော့။ အနည်းဆုံး ၁၅ ရက်လောက် လက်တွဲလိုက်လျှင် ကိုနိုင်အကြောင်း အဆိုးအကောင်းကို သူမအကဲခတ်ခွင့်ရပြီ ဖြစ်သည် ။

သူမ လက်မခံနိုင်သော အပြစ်တစ်ခုခု တွေ့ခဲ့လျှင် မေမေကြီးကို ဖွင့်ပြောပြီး စေ့စပ်ပွဲ မလုပ်ဖြစ်အောင် တားခွင့်လည်း ရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ အပြစ်ပြောစရာ မရှိလျှင်တော့ ဖိုနှင့်မအတူ သွားလာနေထိုင်ရင်း သူ့အကြိုက် ကိုယ့်အလိုက်နှင့် သံယောဇဉ်၊ ခင်မင်မှုကတဆင့် အချစ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ကေသီတာသည် ရွှေခြည်ထိုး လုပ်ငန်းကြီးတွင် သွားရောက်လေ့ လာပြီး လုပ်ကိုင်ရမည့်ကိစ္စကို အော်ပရေးရှင်းကြီး တစ်ခုလို စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်သည် ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားပြီး အိပ်ယာမှ ထသည် ။ ရီရီက ထမင်းအိုးတည်နေပြီ၊ သူမ မျက်နှာသစ်ပြီးသည် နှင့် မီးဖိုခန်းသို့ စဝင်တော့သည် ။ ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှာ မေမေကြီးနိုး လာပြီး

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သူမကို တွေ့သောအခါ. .

"မိကေသီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ငါအောင်နှင့်ရီရီကို လွှဲထားလိုက်ပြီ၊ ညည်းလုပ်ရမှာ က ရှစ်နာရီခွဲမှာ မောင်နဲ့ လာခေါ်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင်သာ ကြိုးစားထားပါ"

"အစောကြီး ရှိပါသေးတယ် မေမေကြီးရဲ့ မှီပါတယ်"

"မိကေသီ ငါက စကားတစ်ခွန်းပြောရင် ပြောတဲ့ အတိုင်း တည်မှ ကြိုက်တာနော်. . အခု မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်တော့"

စကားဆုံးသည် နှင့် မေမေကြီးက လှည့်ထွက်သွားသည် ။ အောင်က မီးဖိုချောင်အခန်းထဲ ဝင်လာရင်း စကားဆိုသည် ။

"ဪ. . ကြီးပွားချင်တဲ့ သူများ ကျတော့လည်း နေ့ချင်းညချင်းပါ လား၊ တို့ လည်း ဒီလို ကြီးပွားချင်. . အား. . နာလိုက်တာ"

ကေသီက အောင့်ခေါင်းကို "ဒေါက်" ခနဲနေအောင် ခေါက်ခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်မှ ထွက်ခဲ့သည် ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးတစ်ခု ရှိထားသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ လေးပြီး ရှုပ်မနေတော့သော်လည်း ထိုကိစ္စကြီးကို မလုပ်ချင်တာကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည် ။ ကိုးနာရီမထိုးခင် ငါးမိနစ်လောက် အလိုတွင် ကိုနိုင် ရောက်လာသည် ။

ကားပေါ်တက်ကြတော့ သူမက နောက်ဖက်က တံခါးကိုဖွင့်ကာ တက်၍ ထိုင်လိုက်သည် ။ မေမေကြီးက ကားအောက်မှ တစ်ခုခုပြောရန် ဟန်ပြင်နေတုန်းမှာ ပင် ကားက ထွက်သွားသဖြင့် ထိုစကားကို မေမေကြီး ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။ မေမေကြီးပြောမည့် စကားသည် ဘာစကားဆိုတာ ကေသီတာ သိပါသည် ။ သူ့ကို ရှေ့ခန်းမှာ ကိုနိုင်နှင့် ယှဉ်

ထိုင်ဖို့ စကားပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ဟဲ့... မိကေသီ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လေ" ပေါ့။

ကိုနိုင်သည် ကားကို ပုံမှန်အရှိန်လောက်နှင့်သာ မောင်းနေရသည် ။
မောင်းသာမောင်းနေရသော်လည်း နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားရ၏။
ပြီးတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်၍ နေသည် ။ ခံစားချက်က လီဗာနှင့်ခြေထောက်
မထိသလိုလို၊ လက်နှင့် စတီယာရင်ပဲ မထိသလိုလို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်
၍ နေသည် ။

သူ့ဘက်က စကားစပြောဖို့ ကောင်းသည် ဆိုတာကို သူသိပါသည် ။
သို့သော် သူ့မှာ ကေသီတော့ကိုပြောဖို့ စကားရှာ၍ မရ၊ ကားမောင်းရတာ
ကိုက ဒုက္ခတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီး သူ့အတွက် ပင်ပန်းလွန်းနေသည် ။ ပါဂျဲ
ရိုးကားလေးကတော့ လမ်းပေါ်မှာ အေးဆေးပြေးနေသည် ။

ကေသီတာကလည်း ကားကြီးကိုစီးရင်း စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်၍ လာ
သည် ။ အခုဖြစ်နေသည့်ပုံက ကျိုကျိတက်အောင် ချမ်းသာသည့် သူဌေး
မလေးတစ်ယောက်ကို ဒရိုင်ဘာက သွားချင်တဲ့ နေရာ လိုက်ပို့ပေးနေသ
လိုမျိုး ဖြစ်နေသည် ။ အမှန်ဆိုလျှင်တော့ ကိုနိုင်က ဘာစကားပဲဖြစ်ဖြစ်
စပြောဖို့ သင့်သည် ဟု သူမထင်မိသည် ။ ကိုနိုင်က ဘာစကားမှ မစ
တော့ ကားကြီးပေါ်တွင် အရသာခံပြီး ငြိမ့်ငြိမ့်မစီးရဲပဲ စိတ်အိုက်မွန်းကြ
ပ်၍ နေလေသည် ။

မှန်အလုံပိတ်၍ အဲကွန်းပေးထားသော ကားကြီးသည် ဆူညံပေါက်
ကွဲနေသော အပြင်လောကထဲသို့ လေးလေးမှန်မှန်ကြီး တိုးဝင်၍ လာနေ
သည် ။ ကားထဲတွင် ရှိသော တိတ်ဆိတ်မှုသည် ကားထဲမှ သက်ရှိလူနှစ်
ယောက်ကို ဖိညှစ်၍ ထားလေသည် ။ ရုတ်တရက် ကားမောင်းနှုန်း အရှိ
န်မြင့်သွားကြောင်း ကေသီတာ သိလိုက်သည် ။ "ကောင်းတာပေါ့ မြန်မြန်

န်ရောက်မှ အေးမှာ ပဲ" ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိ၏။

"မြစောနိုင်" ရွှေချည်ထိုးလုပ်ငန်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်မှာ ကားဝင်သွားသော အခါကျမှ ပင် ကေသီတာ၏ တင်းကြပ်နေသော စိတ်များ လျော့ကျ၍ သွားသည် ။ သို့သော်လည်း ထိုစိတ်ကလေးမှာ ခဏသာခံပြီး ရွှေချည်ထိုး company ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် နှင့် နိုင်ငံထွန်းနှင့်အတူ တွဲလျှောက်လာသော သူမကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည့် မျက်ဝန်းတွေက ဇာတ်ပွဲတွေမှာ မင်းသမီးကို ဝိုင်းထိုးပေးလိုက်သည့် စလိုက်မီးများ လိုစူးရှပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကေသီတာ ခေါင်းကိုငုံ၍ ထားရသည် ။

ရုံးခန်းထဲ အတူဝင်သွားကြတော့ ပိတ်လိုက်သော တံခါး၏ နောက်မှာ အကြည့်များတွေ ဘယ်လောက်တောင် စိုက်ဝင်နေကြမလဲ ဟု သူမ တွေးနေမိသည် ။ ကေသီတာ ခံစားနေရသလို နိုင်ငံထွန်းလဲ ခံစားရပါသည် ။ သူသည် တစ်ခါမှ company ထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲပြီး မဝင်ခဲ့ဖူးပါ။ ယခု ကေသီတာနှင့် အတူဝင်လာခြင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည် ။ သူ့ရှေ့တွင် ရှိသော ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်ပြီးမှ နိုင်ငံထွန်းက ထိုင်သည် ။

ကေသီတာကတော့ ဘာမှ မေးမနေတော့ပဲ ချထားသည့် ခုံသုံးလုံးထဲမှ အစွန်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြည့်ကြ၊ စကားလည်း မပြောကြ၊ ပြောစရာစကားလည်း မရှိကြ၊ နှစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာသည် ။

"ရွှေချည်ထိုးတာက company မှာ ပဲ complete လုပ်ရတာလား"

"ဟာ... ဒီမှာ ပဲ ကျွန်တော်တို့ က အပြီးလုပ်ပေးရတာပေါ့၊ အင်္ကျီချုပ်ပေးရသလိုပေါ့ဗျာ၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ ဆိုဒ်နဲ့ သူတို့လိုချင်တဲ့ ပုံကို ကျွန်

တော်တို့ က အပြီးစီးလုပ်ပေးရတာပေါ့"

"Marketing ဆင်းတော့ရော. . "

"အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ မဆင်းဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံက ဟို တယ်တွေက ရွှေခြည်ထိုးပန်းချီကို သိပ်ကပ်လေ့မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဈေးကွက်က စင်္ကာပူရယ်၊ ဂျပန်ရယ်၊ အင်ဒိုနီးရှားရယ်၊ အဲဒီလိုရှိတယ်"

"ဪ"

ထိုသို့ ရှင်းပြနေချိန်တွင် နိုင်ငံထွန်းရှေ့က ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော ဆောင်းဘောက်စ်အသေးလေးမှ အသံမြည်လာသည်။ ။ သူမက ဘာများ ပါလိမ့်ဟု စူးစမ်းမိသည်။ ။ နိုင်ငံထွန်းက ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သောအခါ သူတို့ ဝင်လာခဲ့သော အခန်းတံခါးက အလိုလျောက် ပွင့်၍ သွားသည်။ ။ ဂျိမ်းစဘွန်းကား တွေထဲကလိုပါပဲလားဟု သူမတွေးနေမိသည်။ ။

"ထိုင်.. နွေးနွေး"

နွေးနွေးဆိုသော ကောင်မလေးက သူမ ညာဘက်ကခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သုံးစက္ကန့်လောက် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံမိကြသည်။ ။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာ ပင် နွေးနွေးဆိုသော မိန်းကလေးသည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ။ နိုင်ငံထွန်းက ကေသီတာနှင့် နွေးနွေးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ ပြီးတော့မှ . .

"သူဟာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းထဲမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ နွေးနွေး၊ ဒီတော့ အခု ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းရဲ့ အောက်ခြေကနေစပြီး လုပ်ငန်းပြီးတဲ့ အထိ ပြပေးပါ။ မကေသီတာ

ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ နွေးနွေးဟာ အတော်ဆုံး လုပ်ငန်းသဘာဝကို နားအလည်ဆုံး အကျွမ်းကျင်ဆုံး မိန်းကလေးပါ။ မကေသီတာ သိချင်တာရော၊ မသီတာရော အားလုံး မေးလို့ ရပါတယ်"

"ဘယ်နေ့ကစရမှာ လဲ ဆရာ. . "

"အခုပဲ စလိုက်ပါ နွေးနွေး"

ကေသီတာ အိမ်ပြန်ရောက်သည့် အချိန်တွင် မေမေကြီး တရားထိုင်နေသဖြင့် ကေသီတာလည်း ရေချိုးပြီး အခန်းထဲတွင် ခဏလှဲ၍ အနားယူနေစဉ် အောင်နှင့်မောင်တို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး ကေသီတာ့ကို စပ်ဖြဖြ အမူအယာနှင့် ကြည့်လေသည်။

သူတို့ ကြည့်သော အဓိပ္ပာယ်ကို သူမသိပါသည်။ သို့သော် မသိချင်ယောင် ဆောင်ထားလိုက်သည်။ အောင်နှင့်မောင်တို့ ထင်ထားသည် ကကေသီတာသည် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် စကားကို ရေပက်မဝင်အောင် ပြောပြီး သူတို့ ကို ကြွားမည်။ ပြီးတော့ ကိုနိုင်ဝင်းထွန်းက သူ့ကို ဘယ်လိုဂရုစိုက်တာတွေ ဘာတွေ ပါလာမည်ဟု ကြွားလိမ့်မည်။ ထိုသို့ကြွားလျှင် နားမထောင်ပဲ နေခြင်းဖြင့် ကေသီတာ့ကို စရန် ကြံညှိထားခဲ့ကြသော်လည်း ကေသီတာက သူတို့ ထင်သလို မဟုတ်သဖြင့် ခံစစ်မှ တိုက်စစ်သို့ပြောင်းပြီး ကေသီတာ့ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"မကေ. . နေမကောင်းဘူးလား၊ မကေကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ၊ ဘာတွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်လာလို့ လဲဟင်"

ထိုစကားနှင့်အတူ အောင်က ကေသီတာ့ နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

"မေမေကြီးက မကေကို လေးနာရီခွဲကတည်းက မျှော်နေတာ၊ မကေလူကြီးက အိမ်မှာ ဆက်ဆံသလိုပဲ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံရဲ့

လား။"

ထိုအမေးနှင့်အတူ မောင်ကလည်း လှဲနေသော မကေ၏ ခြေရင်းဘက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"ဆက်ဆံရေးက အိမ်မှာ ဆက်ဆံသလိုပါပဲ၊ အဆင်ပြေပါတယ်"

"မမကေကို ဒီနေ့ သူတို့ က တော်တော် ခိုင်းလိုက်ကြသလား"

"အခိုင်းမခံရပါဘူး၊ မကေက အဲဒီအဆင့်ကို မရောက်သေးဘူး၊ ဒီနေ့က မကေသိချင်တာတွေကို လျှောက်မေး လျှောက်ကြည့်လုပ်နေရတာပါ"

"အစအဆုံးပြောပြ မကေရာ"

"မေမေကြီး ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြမှာ မဟုတ်လား၊ ထမင်းဝိုင်းကျမှ ဒီနေ့ ကြုံခဲ့ရတာတွေကို မေမေကြီးကို ပြောပြရင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောပြမယ်လေ သိလား၊ ခုတော့ မမ ခဏလောက် နားပါရစေ အောင်နဲ့ မောင်ရယ်.. နော်"

ညနေ ထမင်းစားဝိုင်းကျတော့ ကေသီတာက ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်း၏ နက်နဲပုံ၊ အခက်ခဲများကို အားလုံး ဝိုင်းစဉ်းစားကြပုံ၊ ရွှေခြည်ထိုးဈေးကွက်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၏ တရားဝင် ဒေါ်လာရှာနိုင်သည့်လုပ်ငန်း၊ နိုင်ငံတော်တော်များများက သူတို့ တန်ဖိုးထားကြသော အဆောက်ဦးများကို လေးဘက်လေးတန်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ပို့သော ပုံတွေကို ရွှေခြည်ထိုးရတာ ခက်ခဲပုံ၊ အလင်းအမှောင် အမှီအခိုကို ကြိုးအရောင်နှင့် ရွေးရသည့် အခက်ခဲ စသည် တို့ ကို ပြောပြသည်။ ။

"ဒါဆို မောင်နိုင်က သမီးကို တော်တော်လေး ဂရုတစိုက် ရှင်းပြလိုက်တာပဲ၊ သမီးကြိုးစားပြီး လေ့လာပေါ့"

"အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကိုနိုင်က သမီးကို ရှင်းပြတာ မဟုတ်ဘူး မေမေကြီး၊ company ကို ရောက်လာကတည်းက သူမျက်နှာလွှဲထားရ လောက်အောင် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်တဲ့ နွေးနွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ် ယောက်က တစ်နေကုန် ရှင်းပြတာပါ။ ကိုနိုင်ကလည်း နာရီဝက်လော က်နေပြီးတော့ ကားနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတာ၊ သမီးကို ပြန်ပို့ချိန်မှ ပဲ ပြန် ရောက်လာတာ မေမေကြီးရဲ့ "

အင်း. . ခုတ်ရာတလွဲ၊ ရှုရာတစ်ခြားတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ဟု ဒေါ်ထက်မေအောင် တွေးမိသည်။

"သမီးဟာ သိပ်မကြာခင် သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့် အမျိုးသမီး ဆို တာကိုရော ဝန်ထမ်းတွေက သိကြသလား"

"အဲလိုကြီးတော့ သိကြပုံ မရသေးဘူး မေမေကြီး၊ သမီးနဲ့ သူနဲ့ com pany ထဲကို အတူတူ တွဲဝင်သွားတော့ ဝိုင်းကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက တော့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ နွေးနွေးပြောပုံအရ ဆိုရင်တော့ ကိုနိုင် က တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲပြီး company ထဲကို မလာဖူးဘူးတဲ့ "

"ဒါဆို သမီးက ပထမဦးဆုံး သူနဲ့ တွဲဝင်တဲ့ မိန်းကလေးပေါ့"

"နွေးနွေးကတော့ အဲဒီလိုပြောတာပဲ မေမေကြီး၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်က ဘယ်ဝန်ထမ်း မိန်းကလေးကိုမှ သူ့အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘ ယ်တော့မှ ခေါ်မတွေ့ဘူးတဲ့ ၊ အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ အတူ လာရတာချ ညည်းပဲတဲ့ "

"ဒါ ယောက်ျားကောင်းတွေရဲ့ ဆင်ခြင်သင့်တဲ့ နေရာမှာ ဆင်ခြင်တဲ့ စရိုက်လက္ခဏာပဲ ကောင်းတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုပဲ သမီး"

ထမင်းစားပြီးတော့ မြဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ ဒီနေ့ကိစ္စပြောရင် ကောင်းမလား တွေးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ဒီနေ့မှ စသောနေ့ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်ဘက်က သိပ်လောရာကျမည်။ လောဘကြီးရာ ကျမည်စိုး၍ မပြောတော့ပါ။ အချိန်တန်လျှင် ထိရအောင် အိုးနှစ်လုံး ထားပြီးပြီပဲ။ ကြိုးနှစ်ချောင်း ထားပြီးပြီပဲ။ ဘာလို့ မထိရမငြိရမှာ လဲ. ၊

နွေးက ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်းအတွက် ဆောင်ရွက်ရသော တာဝန်များကို ကေသီတော့အား အားလုံး ရှင်းပြပြီးချိန်မှာ ၇ ရက်တိတိ ကြာမြင့်သည်။ ကေသီတာနှင့် အချို့သော ဝန်ထမ်းများ ပင် ရင်းနှီးစပြုလာသည်။ နွေးနွေး၏ ချစ်စရာကောင်းသော စိတ်ထားမှာ ကေသီတော့ကို သူတို့ ဆရာ နိုင်ဝင်းထွန်းနှင့် ဘာလား၊ ညာလား ဆိုတာကို လုံးဝ မမေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ပါဂျဲရီး ကားကြီးပေါ်မှာ တော့ အသွားအပြန် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ယခင်ကအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဒီနေ့တော့ ကိုနိုင်က နွေးနှင့် ကေသီတာကို သူ့ရုံးခန်းတွင် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံသည်။ ။

"မကေသီတာ ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်းကို အစကနေ အဆုံးထိ အဆင့်ဆင့် လုပ်ကိုင်ရတာတွေ အားလုံးကို အစီစဉ်တကျ သိပြီးပြီလို့ နွေးနွေးက ကျွန်တော့်ကို တင်ပြထားပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီတော့ မကေသီတာ ဘယ် subject ကို စိတ်အဝင်စားဆုံးပါလဲ"

"ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ရွေးခွင့်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီဇိုင်းတွေဖော်တဲ့ ဌာနမှာ လုပ်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ လုပ်ချင်တာကလည်း နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမတစ်ချက်က ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဒီဇိုင်းကို ဝါသနာပါတာရယ်၊ ဒုတိယအချက်က အဲဒီဌာနရဲ့ အကြီးဆုံးတာဝန်ခံက ကျွန်မနဲ့ ခင်ပြီးဖြစ်တဲ့

နွေးနွေးဖြစ်နေတာကြောင့်ပါ။"

နွေးက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲဆိုသော သဘောနှင့် ကေသီတာ့ကို သူ့ပခုံးဖြင့် အသာတိုက်ပြီး ရှက်ပြီးကို ပြုံးသည်။ နိုင်ဝင်းထွန်းကတော့ ဘောလ်ပင်ကို မေးဖျားတွင် ထောက်၍ စဉ်းစားနေသည်။ သူ့ဘာကို စဉ်းစားနေသနည်း။

"ကောင်းပြီ၊ နွေးနွေးတို့ ဆက်ရှင်မှာ မကေသီတာ မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဝင်လို့ ရပါပြီ"

အပြန် ပါဂျဲရီး ကားပေါ်မှာ တော့ ကေသီတာကပင် တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းပြီး စကားစပြောသည်။

"ကေ့ကို နွေးရဲ့ ဌာနမှာ လုပ်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် ကိုနိုင်"

"ရပါတယ်၊ တစ်ကယ်လို့ မကေသီတာက တခြားဆက်ရှင်ကို ပြောရင်တောင်မှ ကျွန်တော်က နွေးနွေးနဲ့ ပဲ တွဲပေးမလို့ ပါ"

"ကျွန်မ ကိုနိုင်ကို နောက်တစ်ခု တောင်းဆိုစရာ ရှိသေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"ကျွန်မကို နေ့တိုင်း ကြိုပို့နေရတာ ကိုနိုင်အတွက် တာဝန်ကြီးလွန်းပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မဘာသာပဲ ရုံးတက်ရုံးဆင်း လုပ်ပါရစေလားရှင်"

ကိုနိုင်သည် ကားကို ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ထိုသို့ ကားကွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောနိုင်တာလား၊ ဘာပြောရမယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားနေ၍ စကားပြန်မပြောနိုင်တာလား ဆိုတာတော့ ကိုနိုင်တစ်ယောက်သာ သိပါမည်။

"ကျွန်တော် မကေသီတာပြောတာကို နားလည်ပါတယ်။ ကားကောင်းကြီးစီးပြီး စိတ်မလွတ်လပ်တာထက်စာရင် လူကြပ်နေတဲ့ ကားထဲမှာ စိတ်ချောင်ချောင်နဲ့ စီးရတာကို မကေသီတာ ပိုနှစ်သက်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် လိုက်လျောလို့ မရဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို အသေအချာ မှာ ထားတဲ့ ကိစ္စမို့ပါ"

"ဒါဆို ကျွန်မက အန်တီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြရင်ရော. . "

"ခက်တယ် မကေသီတာ၊ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် အဲဒီစကားရဲ့ နောက်မှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ မကေသီတာရဲ့ မေမေကြီးကို ပိုင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးကို လုံးဝ မပိုင်ဘူး"

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုနိုင်ပြောတာ ဟုတ်သည် ။ ဒီကားနဲ့ အတူမသွားနိုင်ဘူးဆိုလျှင် ကိုနိုင်နှင့် စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ ဆိုသောကိစ္စမှာ ပို၍ ပင် ခက်ခဲသွားပေလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့် မစီးချင်တာလဲဆိုသော မေးခွန်းကို ထိုအချိန် လူကြီးတွေက ထမေးလာလျှင် ဘယ်လို ဖြေရမည်နည်း။

ဒီတော့ ကေသီတာသည် တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်လာတာ အကောင်းဆုံးပဲဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လိုက်ခဲ့သည် ။ ဤအကြိမ်သည် သူမနှင့် နိုင်ဝင်းထွန်းတို့ ကားပေါ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် စကားပြောမိကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် ။ အိမ်ကိုရောက်တော့ ကေသီတာသည် အရင်နေ့တွေထက် ပို၍ ရွှင်လန်းနေသည် ကို အိမ်ကလူတွေအားလုံး ရိပ်မိကြသည် ။ သို့သော် မေမေကြီးကအစ မျက်နှာနဲ့ကား ကျေနပ်နေသလိုလို ရှိသဖြင့် မောင်က ကလေးနဲ့နဲ့ကား စသလိုလိုလေး မေးသည် ။

"မမကြီး ဒီနေ့ ဘာကောက်ရလာသလဲဟင်"

"ကောက်ရတယ်.. ဘာကောက်ရရမှာ လဲ.. ၊ ဘာကိုမေးတာလဲ"

"ဪ.. မမကြီးပျော်နေလို့ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီလို့ မောင်က ထင်လို့ ပါနော်.. အောင်"

မူယာမောင်က ခင်မေအောင်ကို သက်သေလုပ်သည် ။ အောင်က ခေါင်းကို လေးငါးခါညှိတ်၏။

"ဘာမှ ကောက်မရပါဘူး၊ နည်းနည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ်ကလေး ဖြစ်လာတယ် ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို မေမေကြီးရယ်.. ဒီနေ့ကိုနိုင်က သမီးကို သူ့လုပ်ငန်းထဲက ကြိုက်တဲ့ ဌာနမှာ လုပ်ဖို့ ရွေးခိုင်းတယ်"

မေးသူက မူယာမောင်နှင့် ခင်မေအောင် ဖြစ်သော်လည်း ကေသီတာက ဒေါ်ထက်မေအောင်ကိုသာ ရှင်းပြလိုက်သည် ။

"အဲဒီတော့..."

"သမီးက နွေးလည်း ရှိ၊ သမီးလည်း ဝါသနာပါတဲ့ ဒီဇိုင်းဘက်ကို ရွေးလိုက်တာပေါ့၊ ကိုနိုင်ကလည်း သဘောတူတယ်၊ နွေးဟာ သူပြီးရင် ဒီလုပ်ငန်းမှာ အကျွမ်းကျင်ဆုံး မိန်းကလေးတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးအူမြူးနေတာ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အရုပ်ကလေးတွေလုပ်ပြီး အင်္ကျီချုပ်ပေးတာလောက်ပဲ ကစားဖူးတာလေ၊ အခု နိုင်ငံခြားကိုပို့မယ့် ပစ္စည်းတွေကို ဒီဇိုင်းလုပ်ပေးရမှာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ.. ကဲ.."

ကေသီတာကသာ အားရဝမ်းသာ ရှင်းပြနေသော်လည်း ဒေါ်ထက်မေအောင်က အားရကျေနပ်ကြောင်း အမူယာမပြပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးနက် စဉ်းစားနေသည့် ပုံစံမျိုး ရှိနေသည့်အတွက် မောင်နှင့်အောင်

လည်း ငြိမ်နေရသဖြင့် ကေသီတာ၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ထွန်းလင်းနေသော မျက်နှာကလေးသာ ကျုံ့ထွက်နေသည်။ ။

ဒေါ်ထက်မေအောင်က လူကြီးပီပီ ဣန္ဒြေရရနှင့် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သော အစီစဉ်ကို ဆွဲခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ယခု ကေသီတာ ပြောပြနေသော အကြောင်းရာတွေသာ အမှန်ဆိုလျှင် သူတို့ စီစဉ်မှုသည် အလကားတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မည်။ ကေသီတာသည် ရွှေခြည်ထိုးလုပ်ငန်းသို့ ဝင်တာ တစ်လနီးပါးတော့ ရှိမည်။ နိုင်ငံငွေထွန်းအကြောင်းကို မပြော၊ သူ့ကိုမှ မဟုတ်၊ အောင်၊ မောင်နှင့် ရီရီကိုလည်း မပြော။ ဒေါ်ထက်မေအောင်က သူ့သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ရီရီကို နိုင်ငံငွေထွန်းအကြောင်း စပေးရန် စကားလမ်းကြောင်း တည်ပေးရန် ခိုင်းသော်လည်း . . .

"သူက သိပ်အလုပ်များ တာဟ၊ ငါ့ကို ကားပေါ်က ချပေးပြီးတာနဲ့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားရော၊ ငါ့ကို နွေးကပဲ လိုက်ပြပြီး ထမင်းစားချိန်ကျတော့ သူက အပြင်ထွက်ပြီ၊ ငါ့ကို ပြန်ပို့ချိန်ရောက်မှ ပြန်ရောက်လာတာ"

"ဟင်. . ဒါဆို ကိုနိုင်နဲ့ မမက ရုံးမှာ အတူနေ အတူစား မဟုတ်ဘူးလား"

"အာ. . ဘယ်ကလာ. . ငါ့ကို မနက်ပို့မယ်၊ ညနေ အိမ်ပြန်ပို့မယ်၊ ဒါပဲတွေ့တာ"

"ကားပေါ်မှာ ရော စကားတွေဘာတွေ မပြောကြဘူးလား"

"ဒီနေ့ အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ ဘာလား ဒီလောက်တော့ ရှိတာပေါ့ဟာ"

"ဒီလိုပုံဆို ကိုနိုင်က မမကို လူကြီးတွေ စီစဉ်ထားတာကလွဲပြီး ဘာမှပိုတာ မရှိဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ မတွေ့ရအောင် ရှောင်နေသလိုကြီး ဖြစ်မနေ"

ဘူးလား"

"အဲလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတစ်ကယ် အလုပ်များ တယ်ဆိုတာ လဲ တစ်ကယ်ဟ၊ သူရောက်နေတဲ့ နေရာကနေ ဖုန်းနှင့်ပစ္စည်းတွေ လှမ်းမှာ တာ၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတွေခေါ်ပြီး အလုပ်အပ်တာတို့ ၊ လူသုံး လေးယောက်နှင့် ခေါ်တွေ့ပြီး စကားပြောတာတို့ ကတော့ နေ့တိုင်းပဲ၊ အခု အင်္ဂလန်က ပြပွဲတစ်ခုမှာ သူ့ရွှေခြည်ထိုးတွေ ပြခွင့်ရဖို့ စီစဉ်နေ တာ တော်တော်လေး နီးစပ်နေပြီတဲ့ ၊ နွေးကပြောတာ၊ အဲဒီဒီဇိုင်းကို ငါ ကိုင်ရရင်တော့ ရှယ်ကိုင်လိုက်မယ်" ဆိုသော စကားလောက်သာ ရသ ည် ။ အခုနွေးဆိုတာ တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်၊ ဟိုကလေးမက လည်း ကေသီတာထက် မောင်နိုင်ကို ပိုခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံပုံပေါ်သ ည် ။

"အဲဒီနွေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ချောသလား မိကေ"

"ချောတယ် မေမေကြီး၊ သူက သိပ်ဝတ်ရဲတာ၊ ပြီးတော့ တော်လည်း တော်တယ်၊ ဂျပန်လိုလည်း တတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း မွတ်နေတာ ပဲ၊ အခုပြပွဲမှာ ကိုနိုင်က သူ့ကို ခေါ်သွားမှာ တဲ့ "

ဒေါ်ထက်မေအောင် စိတ်ပူသည့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည် ။ ဒီအဆင့်လောက်မှာ ကိုယ့်ဘက်ကလောဖို့ မလိုသေးဘူးဟု လည်း ဆင်ခြင်ရသေးသည် ။ စေ့စပ်ပွဲလည်း ကြည်ဖြူစွာ အပ်နှင်းကြခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ ရောင်းမလား ဝယ်မယ်၊ ဝယ်မလား ရောင်းမယ် အဆင့်သို့ မရောက်သင့်ပေ၊ ဒီတော့ အချိန်ကိုသာစောင့်ဖို့ လိုပေတော့မည်။

"ဒီလို အလုပ်မှာ တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူလက် တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ တန်ဖိုးရှိတယ်သမီး၊ သူ့ဆီက ပညာရအောင် ယူပေါ့၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ ငါ့သမီးကို မေမေကြီးက

ယုံပြီးသားပါ"

ထိုနေ့ စကားဝိုင်းသည် ထိုမျှနှင့်ပင် ပြီးကြရလေသည်။ ။

ပါဂျဲရီးကားကြီးသည် ငြိမ်ငြိမ်မှန်မှန်ကလေး ပြေး၍ နေသည် ။ ကားပေါ်တွင် မတော့ ထိုးစံအတိုင်း တိတ်ဆိတ်မှုက လွှမ်းမိုးနေပြီး နိုင်ဝင်းထွန်း၏ မျက်နှာသည် လဲ နေ့စဉ်တွေ့နေကျအတိုင်း အားနာစိတ်၊ ရှက်စိတ်တို့ ဖြင့် ရဲရဲနီလျက် ရှိသည် ။ သူ့ဆီမှာ ကေသီတာကို ပြောစရာစကားများ ရှိပါသည် ။ သို့သော် နှစ်ဖက်မိဘများက တမင်ဝှင်ဆင်ပေးလိုက်သော အခြေအနေကို သူက စကားပြောလျှင် သူသည် အခွင့်ရေးယူတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ကေသီတာ ထင်သွားမှာ ကို သူစိုးရိမ်သည် ။

နှစ်ဖက်မိခင်က အိုးချင်းထား၊ အိုးချင်းထိ အစီစဉ်ကို ကေသီတာကလည်း သိနေမှာ ကျိန်းသေသည် ။ သိလို့ သာ စကားမပြောတာပေါ့၊ ရှေ့ခုံမှာ လည်း မထိုင်တာပေါ့၊ စကားပြောသင့်သောသူနှစ်ဦး ကားတစ်စီးတည်းပေါ်တွင် စကားမပြောဖြစ်တာကိုက တစ်ခုခုမှားယွင်းနေကြောင်း သေချာနေသည် ။

ကေသီတာကလည်း သူမက စပြောလျှင် မိန်းကလေးဣန္ဒြေ ပျက်သည် ဟု ထင်သလို နိုင်ဝင်းထွန်းကလည်း သူကစပြောလျှင် အခွင့်ရေးယူသည် ဟု ထင်မှာ ယူဆနေသည် ။ ထို့ကြောင့် ပါဂျဲရီးကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သို့သော် ဒီနေ့တော့ ကေသီတာမှာ ပြောစရာစကား ရှိနေပြီဖြစ်သည် ။ စကားကို ဘယ်ကစပြောရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေသဖြင့်သာ တိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။ နောက်ဆုံးတော့ ရိုးရိုးပဲပြောတာ ကောင်းပါသည် ဟု ကေသီတာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

"ကိုနိုင်. . ကိုနိုင်ကို ပြောစရာ တစ်ခုရှိတယ်"

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲပြီး ထွက်လာသော စကားကြောင့် နိုင်ငံး
ထွန်း ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပြောစရာဆိုတာထက် အကူညီတောင်းတာဆိုရင် ပိုမှန်မယ် ကိုနိုင်
"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်မတို့ ဆက်ရှင်မှာ လဲ့လဲ့မင်းဆိုတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ လမ်းထိပ်မှာ နေတာ ကိုနိုင်၊ သူ့အိမ်က အဲဒီလမ်းထိပ်ကနေလျှောက်ရင် ၁၀ မိနစ်လောက်ပဲ လျှောက်ရတယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ အတူတူ သူ့ကိုပါ ခေါ်ပါရစေလို့ ကိုနိုင်ကို ခွင့်တောင်းတာပါ"

ထုံးစံအတိုင်းပင် ကိုနိုင်သည် ချက်ချင်းအဖြေမပေး၊ သူ့ရုံးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ကားဖြင့်ခေါ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူး။ အခုတော့ စဉ်းစားရတော့မည်။ ထိုကောင်မလေးက သူ့ကားပေါ်ပါလာလျှင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မို့ သူတို့ ချင်း စကားပြောဖော်ရလျှင် သူ့အသက်ရှူချောင်မည်။ အခုလို နှစ်ယောက်တည်း ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိ၊ ဘာပြောရမှန်း မသိသဖြင့် စိတ်ကြီးတင်းကျပ်နေမှာ မျိုး မဖြစ်နိုင်တော့၊ ဒီလိုဆိုလျှင် ခေါ်သင့်သည် ဟု သူယူဆလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့. . လမ်းကြိုတယ်ဆိုရင် ခေါ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့။"

"ကြိုတယ်၊ ကြိုတယ်၊ ကျွန်မ အိမ်အဝင်လမ်းကို မကွေ့ခင်ကလေးမှာ သူဆင်းမှာ ပဲ၊ မနက်ကျတော့လည်း သူ့အဲဒီနေရာလေးကပဲ စောင့်လိမ့်မယ်၊ ဒါဆို ဒီနေ့ညနေကစပြီး သူ့ကို အဖော်ခေါ်ခဲ့

တော့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

ပထမတော့ လဲ့လဲ့မင်းက သူ့သူဌေးကားကို လိုက်မစီးရဲကြောင်း ရုံးက သူငယ်ချင်းများ နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သိမြင်လျှင် တစ်မျိုးတွေးကြ မြင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ ကေသီတာက သူမအကြောင်း အကုန်ဖွင့်ချ ပြောပြတော့မှ ပင် ကားအတူ လိုက်စီးခြင်းသည် ကေသီတာ့ကို ကူညီခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်၍ သဘောတူခဲ့သည်။ ။

ထိုနေ့ညနေ အပြန်တွင် ကားပေါ်၌ ရယ်သံရွှင်သံကလေးများ ၊ ကိုးရီးယား အခန်းဆက်ကားများ အကြောင်း၊ ကိုးရီးယား company များ၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုအကြောင်း၊ ပါတိတ်ဈေး ရွှေဈေးနှင့် နောက်ဆုံးပေါ် ဆံပင်ဖြောင့်ကိရိယာအကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ "ဟုတ်တယ်မလား ဆရာ" ဆိုသော လှမ်းတိုင်ပင်သံ၊ တစ်ခါတရံ "ဆရာက သိပ်ဘက်လိုက်တာပဲ" ဆိုသော စိတ်ဆိုးသံ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အကြောင်းရာတစ်ခုခုကို ပြောပြီး သုံးယောက်စလုံး သဘောတကျ ရယ်သံများ ဖြင့် ကားစီးရခြင်း အရသာသည် ပျော်စရာကြီး ဖြစ်၍ လာသည်။ ။

ထိုအကြောင်းကို အောင်နှင့်မောင်မှ တဆင့် ဒေါ်ထက်မေအောင် သိသွားသောအခါ သူတို့ ဆင်သည့် ဝင်ထဲသို့ မဝင်တော့ကြောင်း နှစ်ဖက်စလုံးက သိရှိသွားပြီး..

"မြကတော့ ရှေ့အပတ်ထဲ စီစဉ်ချင်ပြီ ထက်ရေ.. နွေးဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကိုလည်း တွေ့ပြီးပြီ၊ သွားလေ့လာတဲ့ သဘောပါ၊ အမယ်လေး.. . ဘိုဆန်လိုက်တာ လွန်ရော၊ ရုပ်ရည်ကလေးကတော့ လှပါရဲ့ ၊ ပညာလည်း တော်ပါရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ဘူးထက်ရေ၊ အဲဒီတော့ ရှေ့အပတ်ထဲ နေကောင်းရက်သာ ရွေးလိုက်ပါတော့"

"ကောင်းပြီမြ၊ ဒီနေ့ညကို ရှေ့အပတ်ထဲ စီစဉ်မယ်ဆိုတာ မိကေကို ပြောလိုက်တော့မယ်၊ မြလည်း မြရဲ့ သားကို ပြောလိုက်တော့နော် . . ဒါပဲ"

ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး မကေသီတာ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရကတည်းက တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာကို လဲ့လဲ့မင်းစိတ်ထဲက သိလိုက်သဖြင့် ယခင်နေ့များကဲ့သို့ ရယ်စရာ ပျော်စရာ စကားများကို မပြောပဲ လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ မကေသီကလည်း သူမကို ယဲ့ယဲ့လေးမျှ ပြုံးရုံကလေး ပြုံးပြသဖြင့် သူမကလည်း အပြုံးကို အားကုန်မသုံးပဲ မကေသီတာ၏ အပြုံးကို လက်ခံရရှိပါသည် ဆိုရုံမျှသာ ပြန်ပြီး လိုက်လေသည်။ ။

ထိုသို့ ပြုံးပြီးပြီးချင်း ကားထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေသော ကိစ္စသည် သူမနှင့်များ ပတ်သက်နေမလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ ။ သို့သော် သူမသည် မကေသီကိုရော၊ ဆရာနိုင်ဝင်းထွန်း အပေါ်မှာ ပါ ဘာမျှ အမှားကျူးလွန်ခြင်း မရှိဟု ယုံကြည်ထားမိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကားပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် မကေသီနှင့် ဆရာနိုင်တို့ ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆ လိုက်လေသည်။ ။

ထိုအတွေးမှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း နေ့ခင်း ထမင်းစားကြသောအခါ လဲ့လဲ့မင်း သိရလေသည်။ ။ လဲ့လဲ့မင်းသည် မကေသီတို့ အကြောင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမေးခဲ့။ ယခုလည်း မကေသီကိုယ်တိုင်က ပြောပြ၍ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"မမကလည်း မမကံကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါကို မမက ဘာဖြစ်လို့ ခပ်တည်တည်ကြီးနှင့် စကားမပြော ဘာမပြော လုပ်နေတာလဲ"

"မင်းကလည်း ကိုယ့်ဘက်ကသွားပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး သွားလုပ်

နေလို့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ၊ မသကာ သူကစပြီး နည်းနည်းပါးပါးပြောရင် တော်သေးတာပေါ့"

"ဒါဆို မမက အခုကတည်းက အနိုင်ယူဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်နေပြီလား"

"အို. . မမက အနိုင်မယူချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဣန္ဒြေပျက်လောက် အောင်လည်း မလိုက်လျောနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီနေ့ညနေ သူနှင့် အဲဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ မင်းကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြန်လိုက်တော့နော်"

လဲ့လဲ့မင်းသည် ကေသီတုကို အားကျခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း စသော မျက်နှာဖြင့် ငေးကြည့် ဂုဏ်ယူနေသော်လည်း ကေသီတာ၏ မျက်နှာသည် ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိရုံမျှမက၊ ကျေနပ်ခြင်းလောက်ပင် မရှိသလို ဖြစ်နေသဖြင့် အားမလို အားမရ ဖြစ်လာကာ ကေသီတုလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

"မမက ဘာဖြစ်လို့ မပျော်တာလဲဟင်"

"အင်း. . ဒီလိုကိစ္စက ဘာဖြစ်လို့ ပျော်ရမှာ လဲ"

"အာ. . မမကလဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘဝမှာ ဒါဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးလဲ၊ ဘာလဲ မမမှာ ချစ်သူရှိနေလို့ လား"

"မဟုတ်ရပါဘူး မင်းရယ်၊ မင်းထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမအပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့ မေမေကြီးကို ကျေးဇူးမကျေတောင်မှ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ပြုစုချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အခုလို အလုပ်ကလေးလုပ် အားရက်မှာ လည်ချင်တဲ့ နေရာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်၊ အဲဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သေးတယ် မင်းရဲ့ "

လဲ့လဲ့မင်းသည် ကေသီတာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလေသည် ။ ကေသီတာ ညာထားတာ တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီဆိုတာ သူမသိသွားသည် ။

"စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်. . မမ၊ မင်း မမကို တစ်ခုပဲမေးမယ်၊ မမ ဆရာနိုင်ကို မချစ်ဘူးမဟုတ်လား"

လဲ့လဲ့မင်း၏ မေးခွန်းကြောင့် ကေသီတာ တွေဝေသွားသည်။ ။ မချစ်ဘူး မဟုတ်လားတဲ့ . . ကေသီတာက အေးဆေးစွာပင် ပြန်ဖြေပါသည်။ ။

"ဆရာနိုင်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မကေ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး"

"ဒါဆို မမက စေ့စပ်တာကို လက်မခံဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ပေါ်က လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေကို ကြည့်မည်ဆိုလျှင် လေနုနုကလေးတွေသာ သူ့မိခင် လေပြင်းထဲမှ ခိုးထွက်လာပြီး ကန်တော်ကြီးရေပြင်နှင့် ကစားနေသည် ဟု တွေးချင်လျှင် တွေးနိုင်ပါသည်။ ။ ချစ်သူတွေလည်း ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို မျက်နှာမူပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြင်နာပါသော လိမ်နည်းမျိုးနှင့် သူက ကိုယ့်ကို စွဲလန်းလာအောင် ပြုမူနေကြကုန်၏။

သို့သော် ကန်ရေပြင်ကို ကျောပေးပြီး တောင်ကုန်းကလေးနှင့် သစ်ပင်ကြီးများကိုသာ ငေးမောနေသော ထူးဆန်းသည့် အတွဲတစ်တွဲကို ဒီနေ့တော့ဖြင့် ကန်တော်ကြီးထဲမှာ တွေ့နေရသည်။ ။

"အရိုးသားဆုံး စကားပြောရရင်တော့ အခုလို စေ့စပ်ပွဲကို လက်ခံခဲ့တာဟာ ကျွန်မကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးတွေနဲ့ တန်းတူအခွင့်ရေးပေး၊ စိတ်ဓာတ်အားမြှင့်တင်ပေး၊ ဆုံးမပေးခဲ့တဲ့ မေမေကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို အကြီးမားဆုံး ဆပ်ခြင်းလို့ မှတ်ယူတဲ့ အတွက်ပါ။ ကိုနိုင်ဆီမှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း ကျွန်မ ရှာမတွေ့ပါဘူး"

နိုင်ဝင်းထွန်းသည် ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နဖူးကို ပါ

တ်သည် ။ သူကရော ဘာများ ထူးသနည်း။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘစကားကို နားထောင်ခဲ့ရသည် ။ အခုမှ မပြီး၍ မရတော့။

"ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးပါရစေဗျာ၊ မကေသီတာမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေများ ရှိထားသလား"

"အို. . မရှိပါဘူး"

"သေချာတယ်နော်"

"ဒီမှာ ကိုနိုင်. . ကျွန်မမှာ သာ ချစ်သူရှိရင် မေမေကြီးက ကိုနိုင်နဲ့ ရည်ရွယ်ပါတယ်လို့ ပြောကတည်းက ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိကြောင်းကို တစ်ခါတည်းပြောမှာ ပါ၊ ပြီးတော့ ပေးတွေ့မှာ ပါပဲ၊ ကဲ. . ဒါဆို ကိုနိုင်မှာရော. . "

"အာ. . ကျွန်တော့်မှာ လည်း မရှိပါဘူး၊ ယုံပါဗျာ"

"ကိုနိုင်လိုလူမျိုးကို ကြိုက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ၊ မိန်းကလေးမိဘတွေတော့ အများကြီးနေမှာ ပါနော်"

နိုင်ဝင်းထွန်းက ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးသည် ။

"အဲဒါတော့ မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် မကေသီတာဆီ ရောက်ခဲ့တာပေါ့၊ အမေက မကေသီမှ မကေသီပဲ၊ အော်. . ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ မကေ မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်မဆင်းနဲ့ တော့နော်၊ စေ့စပ်ပွဲပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့ကျမှ ပဲ ပြန်ဆင်းတော့တဲ့ "

"တဲ့ . . ဆိုတော့ အဲဒီ. . တဲ့ . . က ဘယ်သူရဲ့ တဲ့ လဲ"

"မကေ မေမေကြီးရဲ့ တဲ့ ပါ"

ဖြည်းဖြည်းကလေး ကန်ရေပြင်နှင့် ကစားနေသော လေညှင်းက

လေးနောက်သို့ သူ့မိခင်ကြီးက အားနှင့် လိုက်လာသဖြင့် ကန်ရေပြင်သည် လှိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်သွားပြီး ကေသီတော့ဆံပင်တွေ လေထဲတွင် ဝဲ၍ သွားလေသည်။ ။

"အာ. . မကေကလည်း ၊ အောင်အမြဲတမ်းပြောတယ်၊ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ကြရင်. . ကျွန်မကို ချစ်ရဲ့ လားဆိုတာ မေးပါဆိုနေ"

"အဲဒီဘက်ကို စကားမှ မရောက်ပဲ အောင်ရဲ့ "

"ရည်းစားရှိမရှိ အပြန်အလှန် မေးပြီးရင် အဲဒီမေးခွန်းကို ထုတ်မေးလို့ ရသားပဲ"

"သူ့မှာ လည်း ချစ်သူမရှိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ အောင်ရဲ့ "

"သူ့မှာ ချစ်သူမရှိတာနဲ့ မမကြီးကို ချစ်တာ မချစ်တာ တခြားစီပဲဆိုတာ မောင်တောင်သိတယ် မမကြီး၊ ရီရီရော သိလား"

"သိတာပေါ့. . သူ့မှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း မချစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလားလို့ မမကြီးက မေးရမှာ . . "

"ကဲ. . မမကြီး၊ ရီရီပြောတာ ရှင်းမနေဘူးလား"

ကေသီတာသည် ညီမလေးတစ်ယောက်၏ အချစ်ခုံရုံးတွင် အကျအဆုံးများ စွာဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရရှာသည်။ ။ သူ့ညီမတွေ ကြားချင်တာက ကိုနိုင်ကို သူက ဘယ်လိုတွေ နွဲ့လိုက်သည်။ ။ ကိုနိုင်က သူ့ကို ဘယ်လိုတွေ ချောသည်။ ။ သူ့ကို ဘယ်လိုဖက်ထားသည်။ ။ လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး ချစ်စကားကို ဘယ်လိုပြောသည် ဆိုတာမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ ။

သို့သော်. . သူမနှင့် ကိုနိုင်က တွေ့လိုက်သည် နှင့် ဣန္ဒြေနှင့်သိက္ခာ ပြိုင်ဆိုင်ပွဲသာ ကျင်းပလေ့ ရှိသဖြင့် သူတို့ ကြားချင်သော စကားတွေ မကြားရသည့်အတွက် ကေသီတော့ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်သ

ည် ။ အခုလည်း ကေသီတာ့ထံမှ မကျေမနပ်နှင့်ပင် ထွက်သွားကြသည် ။

ကေသီတာသည် ကုတင်ပေါ်လှဲရင်း မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ "ငါ အိမ်ထောင်ကျတော့မည်" ဟု စဉ်းစားမိသည် ။ မှိတ်ထားသော မျက်စိထဲတွင် အဖေမျက်နှာကို ခပ်ရေးရေး မှတ်မိသလောက်လေး ပြန်ဖော်ကြည့်မိသည် ။ ပြီးတော့ သူမတို့ ရွာထိပ်ကညောင်ပင်ကြီး၊ ပြီးတော့ မျက်နှာရေးရေးသာ ပေါ်တော့သော ကစားဖော်များ . . .။

ထိုသို့ မျက်စိမှိတ်၍ စဉ်းစားနေရင်း ကေသီတာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်၍ ထထိုင်သည် ။ သူ အစီစဉ်ဆွဲရမည်။ စေ့စပ်သည့်နေ့မှာ သူ့ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ အမှားခံ၍ မရပါ။ စေ့စပ်ပွဲနေ့အတွက် ဆံပင် မိတ်ကပ်၊ အင်္ကျီ ထမီနှင့် ဖိနပ်ဆိုက် စပြီး တစ်ခုချင်းစီ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အသေးစိတ် အစီစဉ် ရေးဆွဲလိုက်သည် ။ ထိုအပြုမူသည် နိုင်ငံထွန်းကို ချစ်ခြင်းလား၊ နိုင်ငံထွန်း၏ အချစ်ကို ရရှိရေးအတွက်လား၊ သူ့လူ့ခြေကို ကာကွယ်ခြင်းလား၊ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည် ။

စေ့စပ်သည့် မနက်တွင် မေမေကြီးသည် ကေသီတာ့ကို နေ့စဉ်မနက် ခြောက်နာရီတွင် ပြုနေကျ ဘုရားသောက်တော်ရေချမ်း ကပ်သည် ကိုပင် ခွင့်မပြုတော့ ဘုရားဝတ်ပြုခွင့်တော့ ပေးပါသည် ။ ခုနစ်နာရီခွဲတွင် မိတ်ကပ်ဆရာ မာမီနှင့် အခန်းတွင်း မိတ်ကပ်ပြင်ရသည် ။

အောင်၏ မိတ်ကပ်ဆရာ မာမီနိုင်နိုင်လင်းခိုင်သည် တော်တော်စေ့စပ်သော မာမီတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ သူမကို ဆပ်ပြာရည်နှင့် မျက်နှာသစ်ပြီး မျက်နှာကို အနီးကကြည့်သည် ။ အဝေးကကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ဝတ်မည့်အင်္ကျီတို့ ကို မျက်နှာသစ်ထားသော ဘာမျှမလိမ်းရသေး

သည့် မျက်နှာနှင့် ဝတ်ပြုရသည် ။ ပြီးတော့မှ သူ့မိတ်ကပ်လိမ်းခြင်းကို စသည် ။

"အောင့်မမမျက်နှာက အငြိမ် အောင်ရဲ့ ၊ ဝတ်မယ့်အင်္ကျီနဲ့ ဆိုအငြိမ်ပြင်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့"

အောက်ခံဖောင်ဒေးရှင်း ပြီးတော့ သူရွေးပေးသော လက်သည်းနီအရောင်ကိုသာ ဆိုးရသည် ။ သူမ လက်သည်းနီ ဆိုးနေတုန်း အောင်နှင့် မောင်တို့ ကို ဖောင်ဒေးရှင်း ချပေးသည် ။ ပြီးတော့ ကေသီတာ့ကို ဆက်ကိုင်သည် ။ မိတ်ကပ်များ ပြင်ဆင်ပြီး၍ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးနေချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှ မေမေကြီးနှင့် အန်တီမြတို့ အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်သံ၊ ရယ်မောသံ၊ နေရာပေးသံတို့ ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဘုရားပရဝဏ်ထဲတွင် ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးကို ကြီးစွာသော ခေါင်းလောင်းတံနှင့် အားရပါးရ ထိုးချလိုက်သကဲ့သို့ ကေသီတာ့ နှလုံးသားကို ထိုအသံများက အားရပါးရ ထိုးချ လိုက်လေသည် ။

ကေသီတာသည် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသဖြင့် နှုတ်ခမ်းနီက နှုတ်ခမ်းအစွန်းကို ကျော်၍ ပါးပေါ်သို့ အနည်းငယ် စွန်းသွားသည် ကို မာမီနိုင်လင်းခိုင်က ပြုံးသည် ။

"စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ ၊ ဒါက ပထမအဆင့်ပါ၊ ရင်းနှီးထားပြီးသားတွေ မဟုတ်လား၊ မျက်တောင်ကလေးတွေပြီးရင် ပြီးပါပြီ၊ ဟိုကလည်း မြင်ချင်ဇောနဲ့ မောလှရောပေါ့"

ကေသီတာ့ကို အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွားသောအခါ မာမီနိုင်လင်းခိုင်က အောင်တို့ ဘက်ကို လှည့်သည် ။ သူမအစီစဉ် စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ရင်တွေသာ တုန်နေရုံမကပဲ လက်တွေပါ တုန်နေကြောင်း သူမသိရသည် ။ ပြီးသွားသော အစီစဉ်တွေကို အနီရောင် ဘော

လိပ်ပင်နှင့် ခြစ်ပစ်ရင်း ကျန်သည့်အစီစဉ်တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ သဇင် ပန်းပန်ရန်နှင့် အိမ်သာတက်ရန် နှစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။ ။

ကေသီတာတွင် ဆီးကျဉ်တတ်သော ရောဂါ ပါးပါးကလေး ရှိသည်။ ။
ထို့ကြောင့် လူကြီးများ နှင့် ထိုင်ရမည့်အချိန်တွင် ထိုင်ဝေဒနာ မခံစားရ
စေရန်နှင့် ပွဲက ကိုယ့်ပွဲဖြစ်နေသဖြင့် လူကြီးတွေရှေ့က ထထွက်သွား၍
မကောင်းသောကြောင့် ထိုကိစ္စကို ပြုကိုပြုရမည့် အစီစဉ်ထဲတွင် ထည့်
ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကေသီတာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့
မောင့်ပန်းကို တို့ ကာ "အိမ်သာ" ဟု ပြောပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်း၍
အောင့်အခန်းထဲမှ ချောင်းကြည့်ရာ ကိုနိုင်ဝင်းထွန်းဘက်မှ လူဆယ့်နှစ်
ယောက်ခန့် ပါပြီး မေမေကြီးဖိတ်ထားသော လူရှစ်ယောက်ခန့်လည်း
ရောက်နေကာ နိုင်ဝင်းထွန်းနှင့် မေမေကြီးတို့ စကားပြောနေတာကို
တွေ့ရသည်။ ။

သူမ အသာခြေဖျားထောက်ကာ ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်သာသို့ ဝင်သည်
။ အိမ်သာထဲဝင်၍ တံခါးပိတ်မလိုလုပ်မှ စေ့စပ်ပွဲဝတ်စုံကြီးနှင့် လာခဲ့
တာ မှားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။ ။ သို့သော် ဆီးက သွားချင်နေပြီဖြစ်သဖြင့်
ဝတ်စုံမှ ထမီကို မစွန်းမပေစေရန်၊ မကြေမတွန့်စေရန် ခေါက်တင်ပြီး
အိမ်သာအထိုင်တွင် . . . အိမ်သာတံခါး ဆွဲဖွင့်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီး . . .

"ဟာ . . . "

"အမလေး"

ကေသီတာသည် မျက်နှာကိုအုပ်၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး ခုတင်
ပေါ်တွင် မျက်နှာကိုမှောက်ချကာ အားရပါးရ ငိုကြွေးနေသည် ကို မည်
သူမျှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ အောက်ထပ်မှာ လည်း ဆူဆူ
ညံ့ညံ့အသံတွေ ကြားရ၏။

"တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ စေ့စပ်ပွဲကို ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ဖျက်ပါရစေ"

"မင်းဒီလိုပြောလို့ ရရိုးလားကွဲ့၊ ဒါ ဟင်းရွက်ကန်စွန်း ရောင်းနေတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ပဲ၊ လူကြီးသူကြီးတွေနဲ့ သဘောတူလုပ်ကြတဲ့ ကိစ္စ၊ တို့ ဘက်က မိန်းကလေးကွဲ့၊ မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်ချင်တာလဲ"

"ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကေသီတာကလည်း ကျွန်တော့် ကို ယူတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှားကတော့ ကျွန်တော့်အမှားပါ"

"သားအမှားက ဘာလဲ၊ ပြော. . ပြောလေ၊ မေမေတို့ လူကြီးချင်း ညှိနှိုင်းလို့ ရပါတယ်"

"မရဘူးမေမေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ့စကားကို သား နားမထောင်နိုင်တော့ဘူး၊ အမှားက ကျွန်တော့်အမှားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကေသီတာရဲ့ သိက္ခာနဲ့ ဣန္ဒြေကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် ဘာမှားတယ်ဆိုတာ မပြောပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ"

"မင်းဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကွဲ့၊ တစ်ဘက်သတ် ဆုံးဖြတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဧည့်သည် တွေကိုတော့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ခဏ သည်းခံကြပါဦး၊ ကျန်မသမီးကို မေးပါဦးမယ်၊ ကဲ. . မြတို့ လည်း ထိုင်ကြပါဦး၊ ဒီမယ်မောင်နိုင်. . မိကေက စေ့စပ်မယ်ဆိုရင် မင်းက ငြင်းဦးမှာ လား"

"အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်"

"ဒါ မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ကွယ့်၊ ငါ့သမီးကိုငါ လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ဒီစေ့စပ်ပွဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်"

ဒေါ်မေထက်အောင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင်

တက်သွားလေသည်။ ။ အပေါ်ထပ် အလှပြင်ခန်းကိုရောက်တော့ အောင် နှင့်မောင်တို့ ဝိုင်းအုံနေသည့်ကြားထဲမှာ ငိုနေသော ကေသီတာ့ကို တွေ့ ရလေသည်။ ။ ဒေါ်ထက်မေအောင်ကိုတွေ့တော့ အားလုံး နံဘေးသို့ ရဲ့၍ သွားကြသည်။ ။

"သူဘာပြောသေးလဲ"

"ဘာမှ မပြောဘူး မေမေကြီး၊ မေးလို့ လဲ မရဘူး၊ ငိုချည်းနေတော့ တာပဲ"

ဒေါ်ထက်မေအောင် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။ ။

"ကဲ ဖယ်ကြစမ်း၊ မိကေသီ.. မေမေမျက်နှာကို ခဏမော့ကြည့်စမ်း"

ကေသီတာသည် မှောက်လျက်ကပင် တစ်သိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးရင်း ခေါင်းကိုခါသည်။ ။ ကေသီတာ့ဘဝတွင် မေမေကြီး၏ တိုက်ရိုက်အမိန့်ကို ပထမဦးဆုံး ဆန့်ကျင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"သမီး၊ မိကေသီ၊ အခုကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သမီးသိမှာ ပါ၊ မင်းနဲ့ မောင်နိုင် ဘာပြောပြီး ဘယ်လိုပြဿနာတက်လို့ ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ၊ ဒီလိုဖျက်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ထွက်လာတာလဲ"

ကေသီတာသည် ငိုရှိုက်သံနှင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။ ။

"ဒီပွဲကို ဖျက်လိုက်ပါတော့ မေမေကြီးရယ်၊ သမီး သူ့ကို လက်မထပ် ချင်တော့ပါဘူး၊ အမှားက သမီးရဲ့ အမှားပါ"

"မိကေသီ ညည်းစေ့ကို စေ့စပ်ရမယ်"

"သတ်လိုက်ပါတော့ မေမေကြီးရဲ့ ၊ ဟောဒီက အမိုက်မကို သတ်သာ သတ်လိုက်ပါတော့ မေမေကြီးရဲ့ "

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာတွင် မောင်နိုင်ဝင်းထွန်းနှင့် မကေ
သီတာတို့ စေ့စပ်ပွဲပျက်ရခြင်းမှာ မကေသီတာ၏ အမှားကြောင့် မဟုတ်
ပဲ မောင်နိုင်ဝင်းထွန်း၏ အမှားကြောင့်သာ ဖြစ်သောကြောင့် တောင်းပ
န်ပါသည် ဟူသော ကြော်ငြာတစ်ခု ပါ လာလေသည် ။ ဒေါ်ထက်မေ
အောင်က ထည့်ခိုင်းခြင်းမဟုတ်ပဲ ဒေါ်မြနွယ်တို့ ဘက်က မိန်းကလေး
၏ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ထည့်ပေးရသော်လည်း နှစ်ဖက်စလုံးက လူကြီးများ
သည် ဘာကြောင့် စေ့စပ်ဖို့ ကို နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ပြိုင်နက်
ငြင်းကြကြောင်းကို လုံးလုံး မသိကြပေ။

တစ်သက်လုံးလည်း သိသွားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။
